

DTV EBOOK

*Bắt Cóc Được
Anh Chồng Như Ý*

CÔ Í DIỆC

Mục lục

Chương 1: Thanh Toán Trả Góp

Chương 2: Nhìn Anh Có Vẻ Hơi Già Rồi!

Chương 3: Em Vừa Gọi Tôi Là Gì?

Chương 4: Hãy Làm Việc Chăm Chỉ Và Chuyển Khoản Đúng Hạn

Chương 5: Nói Rồi Chỉ Hôn Một Cái Thôi Mà!

Chương 6: Hôm Nay Không Được Hôn Nữa

Chương 7: Để Anh Giúp Em

Chương 8: Rung Động

Chương 9: Em Tin Tưởng Anh Sao?

Chương 10: Gọi "Bạn Trai"

Chương 11: Người Của Anh

Chương 12: Bắt Cóc Anh Thì Chịu Trách Nhiệm Với Anh (End)

Chương 13: Ngoại Truyện 1: Em Nhớ Anh Rồi

Chương 14: Ngoại Truyện 2: Tô Mịch (Hoàn Toàn Văn)

Chương 1: Thanh Toán Trả Góp

DTV-EBOOK

Tô Đường đã hai ngày không được ăn cơm. Cậu vừa bị sa thải, số tiền anh trai để lại cũng bị lừa sạch. Là một Omega trắng trẻo, mềm mại, Tô Đường đẹp đến mức chỉ cần nhìn thoáng qua cũng có thể khiến Alpha rơi vào trạng thái động dục thụ động.

Trước khi kết hôn, anh trai cậu từng dặn dò: con trai ở ngoài phải biết tự bảo vệ mình, đừng ăn mặc quá bắt mắt. Vì thế, hiện tại cậu khoác lên mình những bộ đồ cũ kỹ, lôi thôi. Thêm vào đó, vì không có gì bỏ bụng, cậu gầy rộc, mặt mũi xanh xao, vàng vọt, còn cổ tình bôi thêm mấy vết bẩn lên mặt.

Không phải Tô Đường không muốn đi làm để tự nuôi sống bản thân, mà là vì Omega trời sinh thể chất yếu ớt. Cậu lại không thuộc kiểu người có ý chí vươn lên. Từ nhỏ đã được anh trai cưng chiều, bảo bọc, việc nặng nhọc như khuân gạch ngoài công trường thì không làm nổi, còn công việc văn phòng thì đầu óc chậm chạp, thường xuyên bị người khác lợi dụng, tính toán. Không chỉ chẳng kiếm được đồng nào, mà còn phải đền bù thiệt hại cho công ty. Vài lần như vậy, cậu đâm ra sợ hãi.

Trong tài khoản, số tiền ít ỏi còn lại là 22 nghìn – toàn bộ tài sản của cậu. Con số này như đang chế nhạo cậu trong tâm lặng. Chiều nay, căn phòng thuê sẽ bị chủ nhà lấy lại. Đúng lúc cậu sắp tuyệt vọng, ánh mắt lướt qua tờ báo kê chân bàn.

"Thiếu gia tập đoàn Cố thị – Cố Ngôn, 18 tuổi, phát triển dự án mới, mang về lợi nhuận 99 tỷ!"

Tin tức này chiếm trọn trang bìa của Thời báo Tài chính.

Cố thị! Gia tộc giàu nhất Nam Thành!

Tô Đường đột nhiên có quyết định, cậu phải làm một vụ lớn.

Cậu kéo va li hành lý rời khỏi căn phòng thuê, giấu đồ đạc trên ngọn đồi phía sau, sau đó bắt đầu chuẩn bị cho lần đầu tiên – cũng là lần cuối cùng trong đời – thực hiện một vụ bắt cóc. Con người cậu không tham lam, chỉ cần thành công lần này là sẽ không bao giờ làm việc phạm pháp nữa.

Nghiến răng mua một cái bánh mì khô với một cây xúc xích ăn tạm, trong tay giờ chỉ còn 2 nghìn.

Không có tiền đi xe, cậu đội nắng lớn cuốc bộ ba tiếng đồng hồ để tới tập đoàn Cố thị. Lúc đến nơi, mồ hôi đã ướt đầm cả người, hai má đỏ gay, thở không ra hơi, giống hệt một chú cún nhỏ lè lưỡi, dòng mồ hôi từ hai bên thái dương chảy dài, làm bẩn chiếc áo T-shirt trắng cuối cùng còn sạch.

Nhưng cậu không kịp nghỉ ngơi. Đúng lúc ấy, Cố Ngôn từ tòa nhà lớn bước ra. Người đàn ông vóc dáng cao ráo, đôi giày da vân cá sấu đen sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Đây là ông trời đang phù hộ cậu sao?

Cố Ngôn không có bất kỳ vệ sĩ nào đi cùng, chỉ cầm điện thoại, hàng lông mày hơi chau lại.

Tô Đường lập tức lao tới, định khống chế anh. Nhưng mới chạy được nửa đường thì vấp ngã, cả người bổ nhào vào ngực Cố Ngôn. Đối diện với ánh mắt chán ghét của anh, cậu sợ hãi run lên.

Không được hoảng! Cậu cố lấy lại bình tĩnh, rút con dao gọt hoa quả đã chuẩn bị sẵn, chĩa vào eo người đàn ông: "Xin lỗi vì đụng vào anh. Tôi muốn bắt cóc, mời anh đi với tôi một chuyến. Đừng gọi cứu viện, nếu không hậu quả anh tự gánh."

Người đàn ông có ngũ quan sâu hút, từng đường nét như điêu khắc, vẻ ngoài toát lên khí thế bức người. Nhưng rất nhanh, anh nở một nụ cười rạng rỡ, gương mặt đẹp trai có vài phần khác với bức ảnh trên báo. Dù vẫn có thể nhận ra là cùng một người, nhưng khí chất đã hoàn toàn thay đổi.

Tô Đường lấp bắp hỏi: "Anh là Cố Ngôn, thiếu gia tập đoàn Cổ thị, đúng không?"

Thiếu gia? Đã lâu không ai gọi anh như thế. Từ khi đảm nhận vị trí gia chủ, tất cả đều cung kính gọi anh là "Tổng giám đốc Cố." Vậy nên đây là đâu ra một tên bắt cóc nghiệp dư, lại còn là một Omega cầm dao không vững?

Cố Ngôn đỡ cậu đứng dậy, thản nhiên trả lời: "Là tôi."

"Vậy được rồi. Tôi bắt anh, mau đi với tôi." Tô Đường nắm lấy tay anh, giống như trẻ con dắt người lớn qua đường, tay còn lại cầm dao, chỉ khẽ tì lên người anh, cổ tay run run, sợ làm anh bị thương. Chưa được bao lâu đã mỗi tay đến muốn khóc.

Làm kẻ bắt cóc cũng mệt mỏi quá chừng, hoàn toàn không dễ hơn việc đi làm bốc vác chút nào, nhưng cậu không thể từ bỏ.

Cố Ngôn liếc mắt ra hiệu cho trợ lý đứng phía sau, ngoan ngoãn đi theo cậu nhóc bắt cóc.

Thật ra, ngay khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, anh đã nhận ra kẻ bắt cóc là một bạn nhỏ xinh đẹp. Ban đầu anh còn tưởng đây lại là một Omega được nhà nào đó phái đến để trèo lên giường mình nên thoáng chán ghét. Nhưng bé đáng yêu trước

mắt rõ ràng đầu óc không đủ nhanh nhạy để làm nhiệm vụ khó nhằn như vậy.

Anh muốn xem thử vụ bắt cóc này sẽ đi về đâu.

Sau khi ăn uống no nê, Tô Đường dẫn con tin tiếp tục lên đường. Có lẽ cậu là kẻ bắt cóc nghèo nhất thế giới, ngay cả một cái bao tải và xe tải cũng không có. Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn, cậu đã được anh trai cưng chiều không để làm việc nặng, vì vậy cậu chưa bao giờ dính tay vào bất kỳ việc gì.

Cố Ngôn bất chợt dừng bước. Đây là lần đầu tiên anh gặp tình huống khiến mình lúng túng đến vậy. Sao nhóc xinh đẹp lại bắt đầu khóc nức nở?

"Sao thế?" Anh chưa từng dành sự kiên nhẫn này cho bất kỳ ai. Có lẽ vì những người xung quanh anh đều muốn lợi dụng anh, chỉ có mỹ nhân này là đủ thẳng thắn, muốn tiền thì cứ cướp, không chơi trò vòng vo.

"Đi mệt quá, chân đau." Tô Đường khóc như mưa, càng nói càng tủi thân.

Cố Ngôn liếc sang chiếc Phantom vẫn theo sau. Anh muốn bảo cậu lên xe nhưng lại sợ cậu bị dọa. Cậu bé này ngay cả tay

cầm dao còn run rẩy, mới xây dựng được chút tin tưởng, nhớ đầu kích động lại lấy dao tự làm mình bị thương.

"Tới nơi cậu định dẫn tôi đi còn bao xa?"

"Không xa lắm, nửa tiếng, nhưng tôi đi chậm nên phải mất hơn một tiếng." Tô Đường hít mũi, mạnh mẽ lau nước mắt. Kẻ bắt cóc không thể khóc lung tung, như vậy trông sẽ dễ bị bắt nạt. Cậu phải tỏ ra hung dữ hơn một chút.

"Được rồi, đừng lè mề nữa, mau đi thôi."

Cố Ngôn khẽ cười, ngồi xổm xuống: "Tôi cõng cậu, cậu chỉ đường nhé."

Tô Đường trèo lên lưng anh, cuối cùng cũng bật cười: "Đi thẳng, tới khu chợ Dương Quang, chỗ khu dân cư cũ ở đầu chợ ấy, phía sau có một đồi nhỏ. Chúng ta đi đến căn nhà lợp tranh trên đồi đó."

Cố Ngôn ừ một tiếng, chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng thở đều đặn và nhẹ nhàng của cậu nhóc, có vẻ cậu đã ngủ mất rồi.

Trợ lý lặng lẽ bước tới gần, hỏi anh tình hình. Cố Ngôn bảo cứ nghe theo chỉ dẫn là được, rồi dặn hắn hoãn lại tất cả các cuộc họp và lịch trình gần đây. Nếu có ai hỏi, cứ nói anh ra nước ngoài.

Hứa Thuần chưa từng thấy ông chủ mình thân thiết với một Omega nào như vậy. Đặc biệt hơn, một Omega dám dùng dao uy hiếp ông chủ mà vẫn sống khỏe. Nhìn đi nhìn lại cậu nhóc, hắn cũng không phát hiện ra có điểm gì nổi bật. Cuối cùng, hắn lặng lẽ kéo cửa kính xe lên, tự nhủ tốt nhất là không nên xen vào chuyện của ông chủ.

Khi Tô Đường tỉnh dậy, trời đã tối. Cậu gối đầu lên đùi Cố Ngôn, bàng hoàng hỏi: "Sao tôi lại ngủ quên thế này?"

"Đi bộ nhiều quá, mệt nên ngủ thôi." Cố Ngôn nói với vẻ hờ hững.

Tô Đường đột nhiên cảm thấy không ổn: "Cái trên cổ tay anh là điện thoại đúng không? Anh báo cảnh sát rồi à?"

Cố Ngôn giơ cổ tay lên lắc lắc: "Cái này à? Máy đo nhịp tim thôi. Tim tôi không tốt. Tôi sẽ không báo cảnh sát đâu, nếu không cậu giết tôi thì sao?"

"À, thế thì được." Tô Đường gật đầu chắc nịch: "Anh đừng báo cảnh sát, tôi hứa không giết anh đâu."

"Được, tôi tin cậu." Cố Ngôn vuốt cằm, chăm chú nhìn cậu nhóc xinh đẹp trước mặt: "Vậy bắt đầu đi, cậu muốn bao nhiêu tiền?"

"Anh đưa địa chỉ email của tập đoàn Cố Thị đây, tôi sẽ gửi mail ngay bây giờ. Tôi không đòi nhiều, chỉ 9 triệu 990 nghìn thôi. Tiền vào tài khoản rồi thì anh có thể đi." Tô Đường vừa nói vừa mở ứng dụng email trên điện thoại.

"Sao lại không gọi điện? Gửi email không chắc họ xem đâu." Cố Ngôn tỏ ý nghi ngờ.

"Tôi... tôi không dám gọi. Tôi hồi hộp sẽ nói lắp, không có khí thế gì hết. Gửi mail thì sao mà không xem được, chủ tịch tập đoàn đi làm cũng lười vậy à?" Tô Đường phàn nàn, cảm thấy người giàu đúng là sống thoải mái quá mức, ngay cả công việc cũng không làm tử tế.

Gọi cho bố anh? Chủ tịch? Cố Ngôn khẽ nhướn mày, xem ra cậu nhóc này đã nắm sai thông tin, hoàn toàn không biết ai mới là người điều hành Cố Thị hiện nay.

"Cậu gửi đi, đây là địa chỉ email. Nhưng có lẽ cậu sẽ không nhận được tiền ngay đâu."

"Tại sao?" Tô Đường kinh ngạc. Mọi chuyện chẳng phải đang rất suôn sẻ sao?

"Vì làm ăn càng lớn, dòng tiền càng ít. Hầu hết đều đầu tư vào dự án, hiểu kiểu tiền để ra tiền không? Số tiền cậu muốn không nhỏ đâu, không thể một lần chuyển hết được." Cố Ngôn vỗ nhẹ vào quần áo, làm bộ định đứng dậy. Tô Đường phản ứng nhanh chóng, lập tức túm lấy tay anh.

"Anh định chạy à?"

"Không, chân tê thôi." Cố Ngôn dùng lực kéo cậu đứng dậy cùng.

Tô Đường lo lắng, rút ngay con dao gọt hoa quả ra chĩa vào hông anh: "Vậy giờ tính sao đây? Giá tôi đưa ra đã rất thấp rồi, còn không bằng lợi nhuận của một dự án của các người nữa. Chẳng lẽ bố anh không có tiền tiết kiệm à?" Giọng cậu gấp gáp, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi, đôi môi mím chặt tỏ vẻ không hài lòng.

"Cậu không biết sao? Bố tôi không thích tôi đâu, ông ấy chỉ quý đứa em trai cùng cha khác mẹ của tôi thôi." Cố Ngôn không

hiếu sao lại đi tâm sự những chuyện này với một người lạ. Nếu email của cậu gửi đến tay bố anh, ông ấy chắc chắn sẽ mong cậu giết anh đi để giành lại tập đoàn. Anh thở dài: "Ông ấy sẽ không bỏ tiền ra đâu, có khi còn mong tôi chết sớm. Hay là cậu cứ giết tôi đi?"

Nói rồi, Cố Ngôn nhẹ nhàng tựa vào đầu dao. Lưỡi dao xé một đường nhỏ trên áo sơ mi, rạch qua da, chỉ một chút máu cũng đủ khiến cậu nhóc hoảng hốt rút ngay con dao xuống.

"Tôi... tôi đâu có đồng ý giết anh! Anh làm vậy là chơi xấu đấy! Tôi chỉ muốn tiền thôi, chúng ta đã nói rõ rồi mà, không giết người, sao anh lại làm trái thỏa thuận chứ?" Tô Đường càng nghĩ càng tủi thân, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Cố Ngôn luống cuống không biết làm gì. Sao cậu nhóc này nhát gan đến vậy chứ? Anh đưa tay lau nước mắt trên mặt cậu, cảm giác mềm mại khiến anh bất giác dịu giọng: "Không giết, không giết, tôi đâu bảo không trả tiền. Hay thế này nhé, trả góp được không?"

"Trả theo tháng hay theo quý?" Cậu nhóc nắc lên.

"Theo ngày đi, áp lực sẽ nhỏ hơn. Nếu không, tôi sợ bố tôi sẽ không chịu đưa tiền." Cố Ngôn gợi ý.

"Mỗi ngày bao nhiêu?" Sao vụ bắt cóc này lại giống đi làm thêm thế này?

"Mỗi ngày ba trăm, cậu ghi câu đó vào rồi gửi email đi." Cố Ngôn chăm chú nhìn cậu nhấn nút gửi, sau đó chiếc đồng hồ thông minh trên tay anh sáng lên.

Hóa ra cậu nhóc này chỉ đơn thuần muốn tiền, ngay thơ đến mức anh cũng không nỡ trách. Cố Ngôn nhíu mày, nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Đã trả theo ngày thì số tiền này cũng không thể trả hết trong một sớm một chiều. Ở đây ăn uống, tắm rửa đều bất tiện, hay là cậu về nhà tôi ở. Tôi bao ăn ở miễn phí, cậu chỉ cần chờ tiền mỗi ngày là được."

Trên đời làm gì có chuyện tốt thế này? Tô Đường cảnh giác nhìn anh. Nhưng nghĩ lại, công tử nhà giàu như anh ta chắc chắn không chịu nổi khổ sở, cậu cũng không muốn tiếp tục chịu đựng ở đây.

Thấy cậu nhóc còn lưỡng lự, Cố Ngôn nói thêm: "Cậu yên tâm, tôi đã hứa không báo cảnh sát thì nhất định sẽ giữ lời. Chúng ta đều là người có chữ tín mà." Anh nói rồi vén áo để lộ vết thương ở hông, giờ đã gần lành.

Tô Đường vốn là người sáng khoái, lập tức gật đầu: "Được."

Trợ lý nhanh chóng lái xe đến, đưa tổng giám đốc và cậu nhóc xinh đẹp về nhà.

Trên ghế sau, Tô Đường ngồi sát cạnh Cố Ngôn, còn không quên nắm lấy tay anh, hỏi: "Anh có đau không?"

"Đau." Cố Ngôn mặt dày trả lời.

"Anh nói cái trên tay anh là máy đo nhịp tim mà. Tôi thấy anh vừa dùng nó gọi điện đấy... Anh định bắt tôi đúng không? Tôi muốn xuống xe!" Tô Đường hoảng sợ, đập mạnh vào cửa kính xe.

Cố Ngôn đưa con dao gọt hoa quả lại cho cậu, giọng điềm nhiên: "Tôi sẽ không làm hại cậu. Nếu tôi thất hứa, cậu cứ đâm tôi một nhát nữa."

Cậu nhóc cắn môi, im lặng không nói, buông tay anh ra rồi nép vào cửa xe.

Trợ lý ngồi trước nhìn qua gương chiếu hậu, thấy ông chủ chìa ngón út ra, mỉm cười: "Chúng ta ngoắc tay được không?"

Chương 2: Nhìn Anh Có Vẻ Hơi Già Rồi!

DTV-EBOOK

Cái trò ngoéo tay gì vậy trời. Hứa Thuần ngồi trên ghế lái, nét mặt cứng đờ.

Đây có còn là vị tổng tài lạnh lùng, tàn nhẫn, nhờ thủ đoạn độc ác mới leo lên vị trí hiện tại không? Anh vậy mà lại cười. Lại còn với một Omega yếu đuối, nhìn mong manh như một chú cừu non đang chờ bị xẻ thịt. Hai người này rốt cuộc làm thế nào lại dây dưa với nhau?

Nếu đây là người mà đám kẻ thù kia phái đến, e là chẳng sống được bao lâu.

Trong lúc Hứa Thuần đang âm thầm mặc niệm cho Tô Đường, cậu đã rút rờ vươn ngón út ra: "Nói dối là chó con, còn nữa... còn không lấy được vợ cả đời!"

Cố Ngôn bật cười sảng khoái: "Được."

Chiếc Phantom lặng lẽ tiến vào dinh thự của Cố Ngôn. Qua cánh cổng sắt cao ngất, xe chạy ngoằn ngoèo qua vài khúc cua, cuối cùng băng qua chiếc cầu đá bắc trên mặt nước, dừng trước khu đại sảnh của biệt thự chính.

Ánh hoàng hôn đã tắt, ánh đèn trong biệt thự sáng rực như ban ngày.

Nơi này lớn đến mức Tô Đường có thể đi lạc.

Cậu theo Cố Ngôn bước vào đại sảnh, thảm trải sàn mềm mịn khiến mỗi bước chân như đạp lên mây. Quản gia đứng trước cửa, đón lấy chiếc áo vest từ tay Cố Ngôn, ánh mắt nhanh chóng quét đến vết rách ở eo áo sơ mi. Lòng mày ông khẽ nhíu lại: "Đại thiếu gia?"

Ngay sau đó, ánh mắt đầy vẻ dò xét lạnh lùng lia đến Tô Đường: "Có cần nhốt lại không?"

Tô Đường giật mình, lập tức nắm chặt bàn tay Cố Ngôn không biết đã buông ra từ khi nào, rụt người núp sau lưng anh. Cậu ghé sát tai anh, thì thào: "Ông ta dữ với tôi."

Ánh mắt Cố Ngôn lạnh lẽo như lưỡi dao lướt qua người quản gia, khiến chú Đoàn buộc phải lùi lại một bước, mỉm cười nhã nhặn.

Tô Đường lí nhí: "Ông ta thật biết nhìn người mà chọn thái độ, tôi không thích ông ta. Cố Ngôn, nhà anh có mấy tầng vậy?"

Nghe vậy, Cố Ngôn dừng chân, thú vị hỏi: "Cậu muốn ở tầng mấy?"

"Cao một chút, để ngắm được phong cảnh." Tô Đường thuận miệng đáp. Chưa dứt câu, cả người cậu đã bị anh bế thốc lên, bước thẳng vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng ba. Hành lang dài thườn thượt như đường chạy marathon. Tô Đường bĩu môi, lười chẳng buồn đi. Ngay lập tức, cậu bị nhấc bổng lên một lần nữa, thả vào phòng ngủ chính.

Phòng này lớn hơn cả khu chợ Dương Quang! Đây là ấn tượng đầu tiên của Tô Đường. Cậu há hốc miệng, kéo tay Cố Ngôn, mãi mới thốt lên: "Nhà anh có máy tính tiền không?"

"Hửm?" Cố Ngôn đang bực bội vì chiếc sơ mi dính sát vào người, chỉ muốn tắm rửa ngay: "Điện thoại của tôi đây."

"À, cảm ơn." Tô Đường loay hoay một hồi, tính toán xong, ánh mắt sáng rực: Một ngày ba trăm tệ, một tháng gần mười ngàn! Công việc này quả thực tốt hơn bất kỳ công việc nào trước đây. Anh lại vừa chuyển khoản ngày đầu tiên, thật là đáng tin.

Nhưng Cố Ngôn đã gần mất kiên nhẫn. Anh cố gắng giữ giọng bình tĩnh: "Tôi đi tắm, cậu nghỉ ngơi chút đi."

Tô Đường níu tay anh, không phải sợ anh chạy, mà chỉ vì ở nơi xa lạ khiến cậu thấy bất an. Hàng mi dài run rẩy, vẻ ngơ ngác khó che giấu.

"Ngoan, vết thương đau lắm, cậu lấy thuốc trong tủ TV đi, tôi tắm xong sẽ nhờ cậu bôi thuốc giúp." Cố Ngôn xoa đầu cậu, lại dặn: "Trong phòng khách cũng có nhà tắm, cậu tắm qua đi, có áo choàng mới trong đó, cứ mặc vào."

Tô Đường nhìn hành lý mình kéo lê để lại hai vệt bản trên thảm trắng, lí nhí: "Xin lỗi."

"Không sao, cứ đi đi."

Cậu nghe lời, tìm thấy hộp thuốc mỡ, tiện tay lôi từ vali ra một bộ quần áo rồi vào phòng tắm. Căn phòng tắm này lớn đến mức đủ cho năm người nằm cùng trong bồn tắm. Cậu hân hoan ngâm mình, chơi đùa với bong bóng xà phòng, tiếng cười giòn tan vang vọng khắp phòng.

Cố Ngôn ra ngoài không thấy cậu đâu, hành lý được xếp ngay ngắn, đoán là cậu đang tắm. Anh xoay người vào thư phòng xử lý công việc. Lát sau, nghe thấy tiếng động, anh mở cửa ra, thấy

cậu đang quỳ trên thảm lau vết bẩn, mông nhỏ cong vênh lên trời.

Nếu không phải cậu trông thật ngờ nghệch, anh đã nghi ngờ cậu được phái đến để quyến rũ mình, hoặc thực sự là một cao thủ trá hình.

"Đừng lau nữa, mai kêu người thay thảm." Giọng Cố Ngôn lạnh băng. Anh ngồi xuống ghế sofa, vẻ mặt trầm như nước.

Tô Đường không thấy sợ, còn hiểu lầm ý: "Anh giận à? Tôi không cố ý đâu."

"Qua đây, bôi thuốc cho tôi." Cố Ngôn dứt lời liền cởi phăng áo ngủ, lộ ra cơ bắp săn chắc với những đường nét trơn tru. Nếu thực sự định "leo giường," thì sớm muộn cũng để lộ sơ hở thôi.

Tô Đường không giỏi hầu hạ người khác, nhưng thấy anh cởi áo giữa trời lạnh thế này thì cũng thấy rét thay. Bên ngoài thời tiết rất nóng, nhưng trong biệt thự này thì máy lạnh chạy hết công suất chẳng khác gì không cần trả tiền điện. Tô Đường thậm chí còn quấn chặt áo choàng tắm.

Đây là lợi thế di truyền của Alpha sao? Quả thực là không công bằng chút nào. Cậu nhúng tấm bông vào thuốc, không

kiểm soát được lực tay nên chọc mạnh vào vết thương vốn sắp lành, làm nó bật máu lần nữa.

Leo giường là không thể nào, mưu tài cũng chẳng phải, hóa ra là mưu sát mới đúng.

Cố Ngôn hít một hơi lạnh, đau đến mức siết chặt nắm tay. Chỉ cần anh muốn, anh có thể dễ dàng bóp chết cái "bé cưng mong manh" này. "Được rồi, đừng bơi nữa. Nói đi, làm nghề bắt cóc được bao lâu rồi?"

"Anh là vụ đầu tiên, tôi chỉ định làm một lần thôi." Tô Đường hơi tự hào, giọng điệu rất thần nhiên, "Tôi là người có nguyên tắc mà."

"Hừ." Cố Ngôn bật cười nhạt, thì ra cậu là kẻ bắt cóc được thiết kế riêng cho anh. "Ai xui cậu làm chuyện này?"

"Tự tôi. Nhà anh có tiền nên tôi chọn anh, không ngờ lại thuận lợi đến vậy." Tô Đường cuộn tròn trên ghế sofa, cầm điều khiển đổi kênh. Đúng lúc bộ phim Hậu cung Chân Hoàn truyện đang chiếu đoạn Hoa Phi phạt Hạ Thường Tại "một trượng hồng." Bé cưng không kìm được bĩu môi, cảm thấy thú vị hơn hẳn chương trình tài chính kinh tế vừa xem.

"Đã bắt cóc mà không chuẩn bị dây thừng hay băng dính à?" Cố Ngôn phát hiện bé cứng vô thức lại nắm lấy tay mình. Điều kỳ lạ là anh không hề bài xích, thậm chí còn thấy lòng bàn tay mềm mại ấy thật dễ chịu.

Từ lúc Tô Đường tắm xong, Cố Ngôn đã để ý. Ban ngày, cậu cố ý bôi đen mặt, trông lơ đãng nhếch nhác. Bây giờ, sạch sẽ trắng trẻo, cậu chẳng khác nào búp bê sứ, khiến người ta muốn nâng niu trong lòng bàn tay.

Nếu bé cứng thực sự có ý đồ xấu, thì cũng là kiểu khiến người khác cam tâm tình nguyện nhận thua. Cùng lắm là giam cậu lại, không cho cậu rời xa mình.

Đúng lúc anh đang miên man suy nghĩ, bé cứng đột nhiên đưa điện thoại sát vào mặt anh: "Anh xem, tôi chỉ còn 2 nghìn, thì mua được gì đây? Nếu có tiền, tôi đã chẳng bắt cóc anh rồi. Nhưng bây giờ đã có thêm 1 triệu 20 nghìn, bố anh trả tiền cho hôm nay rồi." Tô Đường liếc mắt, hảo tâm nhắc nhở: "Anh mặc áo vào đi, anh tôi nói để lạnh lâu sẽ bị đau bụng, khó chịu lắm."

Cố Ngôn nhìn cơ bụng đáng tự hào của mình, vậy mà bị... chê bai?

Anh tức giận nói: "Cậu nghèo thật."

"Ừ, còn xui xẻo nữa." Tô Đường vô thức ngoắc ngoắc tay anh, như thể đây là thói quen: "Sau này anh gọi tôi là anh Đường đi."

"Đường? Sugar?"

"Sao anh biết tôi tên là Tô Đường? Anh quen tôi à? Không đúng, anh điều tra tôi?" Tô Đường lập tức cảnh giác.

Nhìn bé cứng lại mang dáng vẻ của chim sợ cành cong, Cố Ngôn đành kéo cậu vào lòng trấn an: "Không, không phải. Chẳng phải chính cậu nói với tôi sao?"

"Tôi bảo anh gọi tôi là anh Đường, chữ 'anh' là anh trai ấy. Anh không phải mới mười tám à? Tôi hơn anh bốn tuổi đấy." Cậu nép vào ngực Cố Ngôn, cảm nhận hơi ấm như một chiếc lò sưởi nhỏ: "Alpha đúng là lạnh không nổi ha."

"Ai bảo cậu tôi mười tám? Tôi năm nay hai mươi tám, lớn hơn cậu sáu tuổi. Nên gọi tôi là anh Cố mới phải."

Cố Ngôn thấy thú vị vô cùng. Bé cứng này mà đi bắt cóc người khác chắc đã bị ăn sạch sẽ từ lâu.

May mà cậu chọn anh.

Tô Đường bật khỏi lòng anh, chỉ tay trách móc: "Ngay cả tuổi anh cũng giả? Nếu ở trong cung, bị phát hiện là phải phạt đến chết! Tôi bảo mà, nhìn anh đã thấy già rồi." Nói xong, cậu tức tối lục lại vali, lấy ra một tờ báo: "Anh xem, trang nhất này viết anh mười tám tuổi."

Cậu chọn anh vì nghĩ anh trẻ hơn, dễ đối phó, thế mà lại bị lừa dối trắng trợn!

Mắt Cố Ngôn lóe lên ánh tối, gương mặt đen kịt dọa người. "Già"? Anh cao ráo, chân dài, ngoại hình đỉnh cao, phong độ đầy mình, vậy mà lại bị bé cưng này chê già?

"Nhìn kỹ ngày xuất bản đi." Cố Ngôn dùng đầu ngón tay chỉ vào góc phải trên của tờ báo cũ.

Bé cưng thờ người như bị treo máy.

Một lúc lâu sau, cậu rụt rè hỏi: "Vậy... tôi không bắt cóc nữa được không?"

"Không được, đã nói rồi mà." Cố Ngôn nở nụ cười đầy thiện ý: "Đói chưa? Xuống ăn cơm đi."

"Ừ, để tôi thay bộ đồ khác." Tô Đường ngượng ngùng đứng đó, hành lý của cậu toàn là quần áo bẩn chưa kịp giặt vì không đủ tiền đóng phí nước. Cậu đứng đó hơi lúng túng, bỗng nhiên cảm thấy cổ mình bị nắm lấy, ngón tay khô ráo và ấm áp lướt qua vùng nhạy cảm, khiến cậu bất giác rùng mình một chút.

Cố Ngôn đưa cho cậu một bộ đồ ở nhà: "Lớn quá, ngày mai tôi sẽ mua bộ mới cho em."

Pheromone của bé cưng mang mùi sữa dừa ngọt ngào, đầu ngón tay Cố Ngôn bị ám một chút mùi nhẹ nhàng đó. Hơn nữa, làn da trắng mịn ở cổ cậu chỉ cần chạm vào là đỏ lên, chỉ cần nắm một cái là sẽ để lại dấu vết. Cố Ngôn chưa bao giờ có những suy nghĩ tầm bậy với bất kỳ Omega nào, nhưng lúc này, chỉ muốn thấy bé cưng khóc lóc cầu xin dưới thân mình, muốn đè cậu vào tường và mạnh mẽ hôn lấy hôn để, muốn làm hỏng cái cơ thể mong manh này.

Cố Ngôn nhắm mắt lại, ép bản thân đuổi đi những suy nghĩ khó chịu trong đầu: "Đi thôi, em còn muốn nắm tay không?"

Tô Đường theo Cố Ngôn đến nhà ăn, nơi có thể gọi món, cậu không mấy hiểu rõ về sự giàu có của Cố Ngôn. Tuy nhiên, cậu ăn chẳng được bao nhiêu, bữa ăn chiều chưa tiêu hóa hết, chỉ ăn xong một chút đã mệt đến mức không thể mở mắt.

Cố Ngôn trực tiếp bế cậu về phòng ngủ. Tô Đường chớp mắt hỏi: "Chúng ta ngủ cùng nhau à?"

"Để em có thể nhìn tôi, cũng có thể nắm tay mà ngủ."

"À, nhưng tôi không phải là người ngủ ngon lắm." Tô Đường chui vào chăn, nằm xuống trong sự mềm mại của tấm đệm, thì đột nhiên cảm nhận được vòng tay Cố Ngôn từ phía sau ôm lấy mình: "Đừng nằm xa quá, em sẽ bị rơi xuống."

Quả thật là vô liêm sỉ, chiếc giường lớn như thế, ngủ cả sáu người cũng không rơi xuống được.

Cậu cảm nhận được Cố Ngôn nhẹ nhàng nắm lấy phần bụng mềm mại của mình, chỉ một cái nắm rồi nhanh chóng rút tay ra.

Tô Đường bĩu môi, cậu không thích người khác nắm bụng mình. Dù không có mỡ bụng, nhưng cậu cũng không có cơ bụng như anh trai, còn anh trai thì có những cơ bụng mỏng manh rất đẹp. Cậu quay người muốn đẩy Cố Ngôn ra xa một chút, nhưng tay lại vô tình chạm phải cơ bụng của anh, cảm giác thật thích, vì thế cậu không ngại ngần sờ thêm một chút.

Cố Ngôn quả thật không thích mặc đồ, Tô Đường thầm phàn nàn vài câu trong lòng rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hôm nay thật sự quá mệt.

Mũi Cố Ngôn khẽ chạm vào vùng nhạy cảm ở cổ cậu, anh trước đây rất ghét mùi hương ngọt ngào và trẻ con của pheromone, nhưng bây giờ lại cảm thấy giống như một con thú săn mồi đói khát, lẫn khuất bên cạnh đứa con non không hề hay biết nguy hiểm.

Cố Ngôn ôm lấy bé cưng, tâm trạng tốt chưa từng có. Khi vừa có chút buồn ngủ, bỗng nghe thấy âm thanh nghẹn ngào khe khẽ...

Chương 3: Em Vừa Gọi Tôi Là Gì?

DTV-EBOOK

"Sao em lại khóc?" Cố Ngôn không hề tỏ ra phiền lòng vì bị đánh thức giữa đêm, anh vươn tay bật đèn ngủ bên giường rồi ngồi dậy.

Gương mặt nhỏ nhắn của Tô Đường đỏ bừng, đôi mắt sưng húp lên vì khóc, vẻ uất ức ấy khiến lòng anh như thắt lại. Cố Ngôn định dùng ngón tay lau nước mắt cho cậu nhưng lại sợ đầu ngón tay thô ráp làm trầy da, cuối cùng anh rút một tờ khăn giấy, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước long lanh còn vương trên má.

"Đau." Tô Đường vừa nói vừa nức, đôi môi run rẩy mím lại.

"Đau?" Cố Ngôn chau mày, trong lòng dấy lên nỗi lo lắng. Anh đã kiểm tra cơ thể cậu rất kỹ, làm gì có vết thương nào mà anh không biết? Lẽ nào cậu mắc phải căn bệnh hiểm nghèo nên mới xảy ra chuyện bắt cóc này?

"Em bị bệnh sao? Nói anh nghe chỗ nào không khỏe, có được không?" Một thoáng cảm giác sợ hãi len lỏi trong lòng anh, cảm giác này đối với Cố Ngôn mà nói, là điều trước nay chưa từng có.

Tô Đường rụt rè đưa bàn chân trắng nõn từ dưới lớp chăn ra, ngón chân hơi nhúc nhích.

Cố Ngôn ngẩn người, trong phút chốc như bị đứng hình, không hiểu ý cậu. Đến khi Tô Đường co chân lại, đặt bàn chân nhỏ lên đầu gối anh, Cố Ngôn mới hiểu ra: Trên mu bàn chân cậu có một vết phồng rộp, chắc là do đi bộ quá nhiều trong ngày mà bị cọ sát.

Anh cẩn thận ôm cậu vào lòng, không hề do dự mà gọi ngay cho Thẩm Vũ Thành – bạn thân của mình và cũng là bác sĩ riêng – lúc này đã gần 1 giờ 30 sáng.

"Cậu điên à? Nửa đêm nửa hôm không để người ta ngủ! Mai tôi còn có ca phẫu thuật, biết không? Không có việc thì cúp máy đi!" Giọng nói đầu dây bên kia đầy bức bối.

Tô Đường nép vào cổ Cố Ngôn, khẽ thút thít từng tiếng nhỏ. Cậu từ bé đã rất sợ đau, thần kinh cảm giác lại đặc biệt nhạy cảm hơn người khác, vì vậy mới được anh trai Tô Mịch – cũng là một Omega – nuông chiều hết mực.

Thẩm Vũ Thành cuối cùng vẫn phải thức dậy, mang theo hộp y tế đến căn biệt thự của Cố Ngôn với vẻ mặt uest oải. Là một Alpha cao gần 1m9, hần vừa lên tới tầng ba đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho bất ngờ đến há hốc. Một bé cưng xinh đẹp

đang nằm trong lòng Cố Ngôn, đôi mắt đỏ hoe đầy vẻ đáng thương.

Omega của nhà ai mà lại đẹp thế này? Cố Ngôn trước nay không phải kiểu người gần gũi với bất kỳ ai, sao giờ lại có thể ôm ấp một bé cưng như vậy?

Thẩm Vũ Thành cố nhịn không bật cười, vờ đứng nghiêm: "Hóa ra không phải cậu bị bệnh à? Tôi nói rồi, sao gấp gáp vậy chứ~"

Tô Đường liếc mắt nhìn hắn một cái, cảm thấy người Alpha này rất kỳ lạ. Mặc dù đẹp trai, nhưng lời nói lại vô cùng ngả ngớn, còn pheromone mang mùi gỗ chẳng chút lịch sự mà tràn ngập xung quanh.

Không giống như Cố Ngôn, hai người họ gần nhau thế này mà anh chẳng để lộ tí pheromone nào. Đây mới là phép lịch sự tối thiểu.

"Đừng lảm lời, xem nhanh đi." Cố Ngôn giữ lấy bàn chân nhỏ của Tô Đường, đưa ra trước mặt Thẩm Vũ Thành.

"Làm sao thế? Bị trật chân hay gãy xương?" Thẩm Vũ Thành vừa mở hộp y tế vừa hỏi, tâm trạng tức tối giữa đêm khuya giờ đã nguôi ngoai khi được ngắm mỹ nhân.

Cố Ngôn học theo động tác của Tô Đường, nâng cao chân cậu một chút để Thẩm Vũ Thành nhìn rõ, lạnh giọng: "Chỉ là bị phong rộp do đi bộ."

Thẩm Vũ Thành suyt nữa thì phun ra một câu chửi. Phong rộp chân thôi mà cũng gọi mình đến? Thoa ít thuốc đỏ rồi đi ngủ chẳng phải là xong việc sao?

Nhưng đã đến đây, hắn đành phối hợp: "Cái này khó chữa lắm, phải thêm tiền."

"Muốn gì xuống tầng nói với chú Đoàn." Cố Ngôn trả lời, biết ngay hắn đã để mắt đến chai rượu vang La Romanée-Conti 1945 trong hầm nhà mình. Để hắn cảm miệng, mất chút đồ cũng đáng.

"Được." Thẩm Vũ Thành lấy một chiếc kim tiêm vô trùng, giải thích: "Nốt phong này khá to, cần rút dịch bên trong ra, sau đó bôi thuốc sát khuẩn và băng lại. Những ngày tới hạn chế vận động mạnh, đặc biệt là đi lại nhiều hoặc ma sát. Ăn uống thì tăng cường hoa quả và nấm, tránh thức ăn cay nóng."

Người kia tuy nhìn có vẻ không mấy đáng tin, nhưng khi chữa bệnh lại rất chuyên nghiệp.

Cố Ngôn khẽ đáp một tiếng, phát hiện người trong lòng mình đang run rẩy. Giọng anh mềm nhẹ, như sợ làm tiểu mỹ nhân giật mình: "Đừng sợ, rất nhanh sẽ không đau nữa."

"Không tiêm có được không?" Tô Đường khàn giọng, khẽ nũng nịu bên tai anh. Câu nói nhỏ nhẹ ấy khiến nửa người anh tê dại. Tô Đường rất sợ tiêm, dù tính tình có chút nhõng nhẽo, nhưng sức khỏe cậu rất tốt, hiếm khi phải đến bệnh viện.

"Ngoan, chỉ một chút thôi, nhanh lắm. Nếu đau quá thì cứ cắn anh." Cố Ngôn xoa xoa mái tóc mềm mại của Tô Đường, cảm nhận cậu dần bình tĩnh lại, sau đó nhướn mày ra hiệu cho Thẩm Vũ Thành bắt đầu.

Thẩm Vũ Thành trừng mắt nhìn anh, cảm thấy bản thân thật "đại tài tiểu dụng*" khi phải lo chuyện nhỏ nhặt này. Hắn cẩn thận chích kim rút dịch từ vết phỏng, chỉ mất chưa đầy năm giây đã xong. Nhưng Tô Đường vẫn đau đến rơi nước mắt, cậu nghiêng mạnh vào vai Cố Ngôn, để lại một hàng dấu răng ngay ngắn.

Đại tài tiểu dụng (大材小用) là một thành ngữ gốc Hán, có nghĩa đen là dùng tài năng lớn vào những việc nhỏ nhặt. Ý chỉ việc lãng phí tài năng, năng lực của một người bằng cách giao cho họ những nhiệm vụ không xứng đáng với khả năng, hoặc không tận dụng hết tiềm năng của họ.

Cố Ngôn chẳng hề chau mày lấy một lần. Sau khi Thẩm Vũ Thành băng bó xong, anh lãnh đạm hạ lệnh: "Cậu có thể đi rồi."

"... Rồi rồi, để cậu bày trò trước mặt mỹ nhân vậy."

Sau khi thu dọn hộp thuốc, Thẩm Vũ Thành liếc qua vết thương nơi thắt lưng Cố Ngôn, trông còn nghiêm trọng hơn cả của Tô Đường. Hắn hỏi: "Muốn tôi xem qua không? Tôi không lấy thêm phí đâu."

"Không cần. Ra ngoài nhớ đóng cửa." Cố Ngôn nhú mày, mắt kiên nhẫn đáp.

"... Được, được."

Đêm đó, Cố Ngôn hết lau mặt bằng khăn ẩm cho bé cưng xinh đẹp lại tìm chuyện để phân tán sự chú ý của cậu. Cuối cùng, không biết từ lúc nào, Tô Đường đã ôm cổ anh ngủ thiếp đi, miệng thì thầm: "Anh Mịch Mịch ôm~"

Muốn giữ "bé trộm" này trong nhà, gần đây Cố Ngôn thậm chí không đến công ty, tất cả công việc đều giải quyết trong thư phòng, ngoại trừ những buổi xã giao thật sự cần thiết.

Những gì Cố Ngôn quyết định, không ai dám dị nghị. Chỉ có chú Đoàn – người theo anh từ nhỏ, như một cánh tay đắc lực – thỉnh thoảng nhắc nhở. Trong mắt chú, cái người chẳng biết từ đâu đến này chính là một tiểu yêu tinh, mê hoặc thiếu gia đến mức quên cả chính sự. Cứ thế này không ổn, nên chú Đoàn luôn cảnh giác với Tô Đường, lúc nào cũng phòng bị.

Hai ngày nay, Tô Đường không tiện đi lại. Vì người hầu bình thường không được phép lên tầng ba, chú Đoàn tự mình mang cơm lên.

Bé cưng rất thích đồ ngọt. Trước đây, khi bị lừa hết tiền, cậu chỉ biết ăn mì gói, nhai bánh mì, thậm chí thèm nhỏ dải kem mà không nỡ mua.

Giờ thì một lần cậu có thể ăn ba viên kem đủ vị, mềm mịn và ngọt lịm. Kể cả khi sống với anh trai, cậu cũng chỉ được ăn mỗi tuần một lần.

Cuộc sống này thật giống như thần tiên!

Tô Đường không phải dạng người vô dụng hoàn toàn. Bình thường, dù chẳng tìm được việc làm, cậu vẫn không ngồi không. Chiếc máy tính bảng là tài sản đắt đỏ nhất của cậu, dùng để học vẽ, thiết kế và xem phim.

Trong căn biệt thự của Cố Ngôn, cậu sống rất thoải mái. Cố Ngôn cũng giữ đúng lời hứa, không báo cảnh sát. Mỗi ngày, cậu còn được "trợ cấp" 1 triệu, thích thú nằm trên ghế lười ở ban công, vừa nghe bài giảng của giáo viên thiết kế thời trang, vừa tranh thủ vẽ mấy đóa hoa cỏ quanh mình.

Vẽ rồi lại vẽ, bóng dáng một người đàn ông hiện lên trên màn hình. Khi nhận ra mình đang vẽ ai, cậu lúng túng che máy tính lên ngực. Đợi tim bình ổn trở lại, cậu gọi chú Đoàn: "Cháu đói."

Giờ đã hai giờ chiều, đây là lần thứ tư chú Đoàn mang cơm lên.

Vì đồ của Tô Đường được mang đi giặt mà chưa trả lại, nên cậu đang mặc chiếc sơ mi rộng hơn mình mấy số của Cố Ngôn. Chiếc áo rộng thùng thình để lộ xương quai xanh trắng ngần và cả tuyến thể, như đang gửi đi một tín hiệu không thể diễn tả bằng lời.

Cầm lấy bánh kẹp và bánh sô-cô-la, cậu mỉm cười, ánh mắt lấp lánh.

Chú Đoàn lạnh lùng cảnh cáo: "Ăn mặc không chỉnh tề, ra thể thống gì. Quần áo mới sắp được gửi đến rồi, đừng mặc đồ của thiếu gia chạy lung tung trong biệt thự."

"Cháu đâu có chạy lung tung, chỉ ở trong phòng thôi mà." Tô Đường vừa ăn ngon lành, vừa không thèm nhìn chú Đoàn, nhưng trong lòng âm thầm ghi nhớ. Đến cả anh trai cũng chưa từng dùng giọng này nói với cậu.

Hừ, dữ như vậy làm gì chứ!

Cậu không thích chú Đoàn. Ông giống mấy đồng nghiệp xấu tính trước đây của cậu, hay những ông chủ đòi cậu bồi thường tiền.

Cố Ngôn đang phát câu trong thư phòng thì nhìn thấy Tô Đường gõ cửa. Nhìn thấy cậu, nét mặt anh dịu hẳn, vẫy tay gọi lại gần.

Lần đầu tiên bước vào thư phòng, Tô Đường chẳng hứng thú với những cuốn sách ngoại văn trên giá. Cậu đặt miếng bánh sô-cô-la lên bàn, ngoan ngoãn đứng đó, vô thức nắm lấy tay Cố Ngôn để tìm kiếm cảm giác an toàn.

Thấy bàn tay mềm mại ấy, lửa giận trong lòng anh cũng tan biến.

"Cho tôi à?"

"Ừm, anh đói không? Chú Đoàn vừa mang trà chiều đến. Tôi thấy bánh sô-cô-la này ngon nhất, nên để lại cho anh một miếng."

Cố Ngôn chọc vào má cậu, nhẹ giọng trêu: "Thứ em thích nhất mà cũng để lại cho tôi?"

"Đúng vậy, đây vốn là của anh mà, là anh cho tôi. Làm người không nên ích kỷ, phải biết chia sẻ mới vui." Miệng thì nói vậy, nhưng ánh mắt Tô Đường đầy ám ức, nhớ đến lời chú Đoàn chỉ trích vừa nãy.

Cố Ngôn cắn một miếng bánh ngọt, vị ngọt đến mức phát ngán. Anh không nói gì, chỉ uống thêm nửa ly cà phê rồi hỏi: "Đang ăn ngon, sao không vui?"

Tô Đường nghịch ngợm mấy ngón tay anh, thật thà trả lời: "Chú Đoàn mắng tôi. Hình như chú không thích tôi, lúc nào cũng nghiêm khắc. Chú còn không cho tôi mặc đồ của anh... Tôi không thích chú ấy."

Nghe xong, Cố Ngôn nhú mày: "Em muốn mặc gì thì mặc, không cần để ý đến người khác. Chuyện của chú Đoàn, để tôi nói."

Nghe thế, Tô Đường lập tức nở nụ cười, đôi mắt sáng lên như được ánh mặt trời rọi chiếu: "Cố Ngôn Ngôn, vậy sao anh lại không vui? Tôi thấy lúc nãy anh gọi điện thoại, lông mày nhúm chặt lắm."

"Em vừa gọi tôi là gì?" Cố Ngôn hơi tối mặt, ánh mắt lộ vẻ khó đoán.

"Cố... Ngôn Ngôn mà." Cậu rụt cổ, giọng nhỏ dần. "Tôi gọi anh trai là Tô Mịch Mịch, gọi anh là Cố Ngôn Ngôn không được sao?"

Chẳng qua chỉ là cách gọi thân mật hơn chút mà thôi.

Chương 4: Hãy Làm Việc Chăm Chỉ Và Chuyển Khoản Đúng Hạn

DTV-EBOOK

"Sao không gọi anh là anh trai?" Ánh mắt của Cố Ngôn sâu thẳm, vẻ mặt điềm nhiên nhưng ẩn giấu sự sắc bén. Bé xinh đẹp cúi đầu, tránh không dám nhìn thẳng vào anh. Bàn tay Cố Ngôn nhẹ nhàng bóp một cái ở vùng eo mềm mại của Tô Đường, khiến cậu rụt người lại, đồng thời mùi hương kẹo sữa ngọt ngào lan tỏa, dịu dàng bao phủ bầu không khí.

Phía sau tai Tô Đường ửng đỏ cả một mảng, phản ứng bản năng của cậu làm Alpha cảm thấy vô cùng hài lòng.

"Tôi không thể gọi anh là anh trai được, tôi là kẻ bắt cóc mà, nếu thế chẳng còn tí khí thế nào nữa." Tô Đường không thù dai, cũng không giận khi bị nắm eo, tiếp tục hỏi: "Nhưng anh còn chưa nói, sao anh lại không vui?"

Nghĩ đến cuộc điện thoại vừa rồi, chân mày Cố Ngôn lại nhíu chặt, nét cười thoáng hiện trên mặt cũng biến mất. "Nhân viên làm hỏng dự án, dự kiến sẽ tổn thất tám mươi triệu."

Nói ra nhẹ như không, nhưng Tô Đường nghe vậy thì không thể bình tĩnh được. Cậu quay lại nắm lấy cổ tay anh, đôi mắt tròn long lanh mở to đầy kinh ngạc. "Tám mươi triệu? Số tiền đó đủ để tôi bắt cóc anh tám lần đấy! Đúng là đáng giận thật. Thôi,

anh mau làm việc đi, tôi không quấy rầy nữa. Nhất định phải cứu lại dự án, đừng để ảnh hưởng đến tiền chuyển cho em. Tôi thắc mắc mãi sao hôm nay chưa thấy tiền đâu."

Tô Đường vừa nói vừa làm động tác muốn rời đi, nhưng vừa đứng lên đã bị kéo lại, cả người nặng nề rơi xuống đùi Cố Ngôn. Cú ngã khiến cậu ngồi xuống một cách chắc chắn, mà lại chẳng hề mang lại chút tự nhiên nào với người đàn ông. Cố Ngôn không ngờ tự bê đá đập chân mình, đành cắn răng siết chặt vòng tay, ôm người trong lòng càng chặt hơn.

Anh vùi mặt vào sau gáy cậu, tiếng thở thấp trầm phả nhẹ bên tai. Tô Đường cảm nhận được tâm trạng của anh, khi anh trai cậu buồn, cũng thích ôm cậu như vậy.

Tô Đường yên lặng làm chiếc gối ôm hình người, cẩn thận thả ra pheromone mang tính an ủi, loại tín hiệu nhẹ nhàng này luôn là sự xoa dịu tốt nhất dành cho Alpha. Cố Ngôn cảm nhận được, vòng tay siết lấy eo cậu cũng dần thả lỏng, giọng nói có chút uể oải: "Có đau không?"

"Có một chút, nhưng tôi chịu được." Tô Đường lúc nào cũng thẳng thắn.

Bàn tay ấm áp của Cố Ngôn đặt lên bụng cậu, nhẹ nhàng xoa nắn: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không thế nữa."

"Ừm, miễn là bố anh chuyển tiền đúng hạn thì tôi không giận." Tô Đường đáp, rồi ngoảnh mặt ra sau nhìn anh. "Tôi muốn xem phim, anh buông tôi ra được không?" Nói xong, cậu ngọ nguậy trên đùi Alpha, nhưng chẳng hay biết hành động đó có bao nhiêu nguy hiểm.

"..." Cố Ngôn khẽ thở dài, nhắm mắt nhẫn nhịn, rồi cuối cùng đành buông tay. "Đi đi."

Tô Đường rời khỏi, nhưng bóng lưng cậu lại khắc sâu trong tâm trí Cố Ngôn. Cậu mặc chiếc áo sơ mi của anh, dài đến đùi, vì tư thế ôm vừa nãy mà cổ áo trễ xuống một nửa, để lộ xương b ướm mảnh mai thoát ẩn thoát hiện.

Cố Ngôn châm một điếu thuốc, anh hiếm khi hút thuốc, nhưng lúc này chỉ có nó mới có thể đè nén ngọn lửa bùng cháy trong lòng. Trong đầu, anh thầm nghĩ: Sớm muộn gì cũng phải khiến cậu gọi anh là anh trai.

Sau khi bước ra khỏi thư phòng, Tô Đường nhận được đúng ba trăm tệ tiền tiêu hàng ngày. Sau đó, cậu không thấy Cố Ngôn rời khỏi phòng nữa, ngay cả bữa tối cũng là chú Đoạn mang vào. Có vẻ anh thực sự rất bận, thì ra tổng tài cũng không phải ngày nào cũng nhàn rỗi. Nghĩ vậy, trong lòng Tô Đường có chút cân bằng.

Chuông điện thoại bất ngờ vang lên, kéo cậu trở về hiện thực. Thấy tên người gửi, khóe miệng Tô Đường nở một nụ cười ngọt ngào: Là tin nhắn của anh trai.

[Tô Mịch Mịch]: Đạo này em sống thế nào? Tiền tiêu có đủ không? Nếu công việc mệt quá thì đừng làm nữa.

Đọc đến nửa câu sau, sống mũi Tô Đường cay xè, đôi mắt cũng mờ nước. Anh trai thật tốt, nhưng cậu không thể tiếp tục làm anh lo lắng. Nếu không phải cậu quá ngốc, làm sao số tiền anh để lại bị mất sạch như vậy.

[Tô Đường Đường]: Anh yên tâm, em ổn mà. Nhà họ Thiệu có ai ức hiếp anh không? Người đó đối xử với anh thế nào?

Ở đầu dây bên kia, Tô Mịch đọc tin nhắn, hốc mắt cũng đỏ hoe. Anh không thể nói thật. Hiện giờ anh chẳng có khả năng chăm sóc em trai, ngay cả tự do tối thiểu cũng không có. Cuộc hôn nhân này hoàn toàn trái với những gì anh kỳ vọng.

[Tô Mịch Mịch]: Anh cũng ổn, nhưng nếu thiếu tiền thì nhớ nói với anh. Từ nhỏ em đã không phải chịu khổ, giờ cũng đừng để mình ảm ức.

Tô Đường nhìn màn hình, mỉm cười gật đầu như thể anh trai có thể thấy, rồi cảm thấy mình hơi ngốc. Cuối cùng, cậu gửi một

bức ảnh tự chụp buổi sáng ngoài ban công để anh trai yên tâm.

Trước khi đi ngủ, Tô Đường nhờ chú Đoạn mang lên thêm một ly sữa.

Nằm trên giường xem Chân Hoàn Truyện, không biết từ lúc nào đã đến tận nửa đêm. Cậu hiếm khi thức khuya, cuối cùng thì ngủ quên mất khi hai mí mắt cứ đánh nhau. Khi Cố Ngôn bước vào, anh thấy bé cưng của mình nghiêng người nằm trên gối anh, màn hình máy tính bảng vẫn đang phát cảnh Quý nhân Kỳ náo loạn cung Cảnh Nhân.

Cố Ngôn đặt máy tính bảng sang một bên, chỉnh lại gối cho cậu. Nếu cứ nằm thế này, sáng mai chắc chắn sẽ bị đau cổ. Tô Đường trở mình, trên má bị đè hằn ra vài vết in: "Sữa còn ấm, anh uống rồi ngủ đi."

Nhìn ly sữa trên tủ đầu giường, Cố Ngôn chần chờ một lúc rồi uống hết, cố gắng nuốt thật nhanh để mùi vị không đọng lại quá lâu.

Sau khi rửa mặt xong, anh lên giường nằm. Cậu nhóc đang nằm cách anh một khoảng xa. Nhiệt độ điều hòa trong biệt thự được chỉnh cao hơn vì Tô Đường sợ lạnh, khiến nhiệt độ trong phòng rất thoải mái với cậu.

Cố Ngôn nằm trên giường, hết lật người này lại quay người kia, không chịu nổi việc không được ôm lấy cậu. Cuối cùng, anh nhẹ nhàng di chuyển, cố tránh làm cậu tỉnh giấc. Nhưng vừa đến gần, tiểu mỹ nhân đã trở mình, quay lưng lại rồi bất ngờ đá anh một cái.

Anh không giận, ngược lại còn thấy đáng yêu, chỉ lo lắng không biết chân cậu có đau không. Trong lòng anh có cảm giác: Mình xong rồi. Trên đời chưa ai khiến anh muốn nâng niu, chiều chuộng, và đặt trọn trong tim như vậy.

Một tia chớp xé toạc màn đêm, báo hiệu cơn mưa lớn sắp trút xuống. Cố Ngôn đưa tay che tai cho Tô Đường, sợ tiếng sấm làm cậu giật mình. Cậu cảm nhận được hơi ấm của anh, xoay người trong chăn, bàn tay nhỏ mềm mại đặt lên eo anh.

Bên ngoài, tiếng mưa rơi tí tách lên cửa kính.

Cũng như đang rơi vào lòng người.

Tô Đường nhẹ vỗ lưng anh: "Cố Ngôn Ngôn đừng sợ, ngủ đi."

Cơ thể Cố Ngôn khựng lại, thoáng chốc nở nụ cười bất đắc dĩ, siết chặt vòng tay hơn. Từ khi Tô Đường xuất hiện, anh gần như không còn mất ngủ nữa. Không cần thuốc, anh vẫn có thể ngủ một giấc an lành đến sáng.

Chương 5: Nói Rồi Chỉ Hôn Một Cái Thôi Mà!

DTV-EBOOK

Cố Ngôn phát hiện ra dạo gần đây bé xinh đẹp của anh không còn muốn để anh ôm, cũng chẳng thích nắm tay anh nữa. Nếu không nhầm thì có lẽ là vì thời tiết ấm lên, hoặc cũng có thể là vì cậu đã hoàn toàn tin tưởng anh.

Điều này khiến anh vô cùng mâu thuẫn. Anh vừa mong Tô Đường không còn đề phòng mình, vừa hy vọng cậu vẫn sẽ bám lấy anh như thuở ban đầu. Anh thích bé xinh đẹp ấy, nhưng cậu nhỏ Omega này quả thực quá mong manh, chẳng chịu được khổ, không chịu được đau, và cũng chẳng thể hung dữ.

Điều khiến anh lúng túng nhất chính là Tô Đường có chút nhút nhát, anh sợ làm cậu hoảng sợ rồi bỏ chạy mất.

Tô Đường rất thích thiết kế thời trang, trước đây chỉ nói bằng quơ nhưng bây giờ, nhờ Cố Ngôn mua cho rất nhiều quần áo mới, cậu đã bắt đầu lấy những chiếc áo phong cũ ra cắt tỉa, làm đồ cho búp bê tập luyện tay nghề. Ban công ngoài trời trên tầng ba của biệt thự đã trở thành lãnh địa riêng của cậu. Tô Đường tựa vào lan can, phơi mình dưới ánh nắng, chợt nghe tiếng chó sủa, bèn dựng đôi tai nhỏ xinh, ngó nghiêng khắp nơi.

"Cố Ngôn Ngôn, dưới nhà có con chó lớn nè, anh mau qua xem đi."

Cố Ngôn bị tiếng gọi của cậu kéo tới, từ phía sau ôm lấy người cậu, tạo thành một không gian nhỏ bao bọc bởi cơ thể anh và lan can.

"Chó nhà ai mà to thế nhỉ?" Tô Đường ánh mắt háo hức, rõ ràng rất thích động vật, nhưng chú chó Alaska này quả thực hơi lớn.

"Từ khi em bước qua cánh cổng sắt kia, tất cả những thứ bên trong đều là của tôi." Bao gồm cả em. Cố Ngôn cao hơn cậu một cái đầu, cúi xuống, cầm vừa khéo tựa lên mái tóc mềm mại của cậu.

Những ngày đầu Tô Đường mới tới, chú chó Alaska bị cấm ra ngoài vì Cố Ngôn lo sợ sẽ làm cậu hoảng sợ. Hôm nay, người giúp việc dắt nó ra đi dạo, và nó ngay lập tức lọt vào tầm mắt của Tô Đường. Có vẻ như giờ nó đã được giải thoát.

"Muốn xuống xem không?" Cố Ngôn khẽ bóp eo cậu, hơi thở phả vào sau gáy.

Tô Đường gần đây đã nhận ra, dường như Cố Ngôn rất hay nhắm đến phần gáy của mình. Alpha đúng là rất thích cắn cổ người khác, như chồng anh trai cậu vậy. Nhưng cậu không thích người kia, lén lút nhiều nhất chỉ gọi một tiếng "anh dâu."

Chân cậu giờ đã khỏi hẳn, nhưng biết thự nhiều nơi cậu chưa từng đi qua. Một là cậu không tò mò, hai là lười.

"Anh đi cùng tôi nha?" Tô Đường kéo tay anh, hỏi tiếp, "Có làm lỡ việc của anh không?"

"Không đâu."

Đứng trước con Alaska, Tô Đường ngẩn người. Gân thế này, nó trông còn to hơn. Nhưng con chó của Cố Ngôn lại chẳng ngờ nghệch chút nào, ngoại hình bảnh bao, sắc sảo giống hệt chủ nhân, còn mang vẻ dữ dằn.

Cậu lùi về sau một bước nhỏ, nép nửa người sau lưng Cố Ngôn, chỉ ló đầu ra nhìn con chó. Nó vẫn trông rất dữ, nhưng đẹp. Bộ lông dày, mềm mại và bóng mượt khiến cậu không nhìn được mà nhìn thêm lần nữa. Hai chân trước trắng tinh, hai chân sau lông đen như đang đi tất.

Tô Đường nắm vạt áo sau lưng Cố Ngôn, bật cười khẽ một tiếng. Con Alaska học theo cậu, nghiêng đầu nhìn lại.

Dễ thương thật đấy. Muốn sờ, nhưng không dám.

"Nó không cắn người đâu, em có thể vuốt." Cố Ngôn lạnh lùng liếc qua con chó, vẻ không mấy hài lòng với biểu hiện của nó.

Tô Đường rụt rè tiến tới, con Alaska lập tức chủ động cúi đầu xuống, để cậu xoa. "Ừm," cảm giác thật chữa lành. Đôi tai mềm mại của nó chỉ cần được cậu xoa nhẹ đã vểnh lên. Rồi nó nhấc chân trước lên, đưa ra ý muốn bắt tay. Trái tim Tô Đường tan chảy, cậu ngay lập tức bị chú chó này chinh phục.

Tổng tài bị bỏ qua đứng đó, mặt mày đen thui. Người giúp việc dắt chó đứng một bên, căng thẳng đến mức mồ hôi lạnh túa ra.

"Tôi có thể dắt nó đi dạo không?" Tô Đường vòng tay qua cổ con chó, trông như muốn treo cả người lên người nó.

"Được." Cố Ngôn đưa dây dắt chó cho cậu.

Biệt thự rất rộng, Tô Đường sợ lạc nên chỉ đi dạo dọc con đường mình đi qua vào ngày đầu đến. Một người một chó nhàn nhã lang thang, chẳng ai vội vã, nhanh chóng hình thành tình bạn cách mạng.

Cố Ngôn đi theo phía sau, mặt mày tối tăm: Dắt chó cũng không quên nắm tay anh được à?

Khi họ gần đến cổng, một chiếc xe tuần tra của cảnh sát giao thông lướt qua. Tô Đường sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, chỉ nhìn thấy chữ "cảnh sát" trên xe đã nghĩ rằng họ đến bắt mình. Cậu hoảng hốt ném dây chó rồi quay người chạy. Con Alaska cảm nhận được nỗi sợ của cậu, lập tức sủa vang dội, tỏ rõ khí thế bảo vệ chủ: "Có tôi đây, đừng sợ."

Lần này, nó cướp hết vai diễn của tổng tài.

"Đừng... đừng sủa nữa!" Tô Đường giọng run rẩy, vội lao vào lòng Cố Ngôn.

Con Alaska rất nghe lời, ngậm dây dắt về bên cạnh cậu.

"Anh... báo cảnh sát rồi sao?" Bàn tay nhỏ bé của Tô Đường lạnh toát, bị Cố Ngôn nắm chặt trong lòng bàn tay.

"Không, em không tin anh sao?"

"VẬY... có khi nào là bố anh không?" Tô Đường bắt đầu tưởng tượng viễn cảnh mình phải ngồi tù: không biết vào đó có được

xem Hậu cung Chân Hoàn truyện không, có còn được ăn kem không?

Cố Ngôn nâng khuôn mặt cậu lên, buộc cậu đối diện: "Không đâu. Nếu bố anh báo cảnh sát chọc giận em, em giết con tin rồi ai kiếm tiền cho nhà họ Cố?"

Nghe cũng có lý. Tô Đường bình tĩnh lại, đầu óc dần tỉnh táo. Hình như chiếc xe vừa rồi là xe cảnh sát giao thông. Bắt cóc hình như không liên quan đến họ.

Cậu thở phào, nhưng vẫn khó mà thoát khỏi cảm giác căng thẳng. Tay vẫn nắm chặt lấy tay Cố Ngôn, không buông.

Cố Ngôn đặc ý cong môi, liếc sang chú chó cũng đang được nắm dây dẫn.

Đột nhiên, Tô Đường hỏi: "Có phải anh thấy tôi hơi ngốc không?"

Cố Ngôn khựng lại: "Không."

"Anh không cần lừa tôi đâu, tôi tự biết mà. Dù anh có báo cảnh sát, tôi cũng không đấu lại anh, căn bản không có khả

năng giết con tin." Nếu thừa lúc anh ngủ mà đâm một dao còn có chút hy vọng, nhưng tôi đâu dám.

Người đàn ông ôm cậu vào lòng, gục mặt vào hõm cổ cậu. Cố Ngôn rất thích động tác này, ngửi mùi hương trên người cậu khiến anh thư giãn, mọi buồn bực cũng dịu lại: "Đường Đường không ngốc. Tôi sẽ bảo vệ em, không để ai bắt nạt em."

"Anh không được nuốt lời đấy." Tô Đường cũng vòng tay ôm lại anh.

Chú chó Alaska ngẩng đầu nhìn hai người đang ôm nhau, trông cũng muốn tham gia.

Tuy là chó của Cố Ngôn, nó chưa từng được phép lên tầng ba. Nhưng giờ đây, nó nằm dài trên thảm, cùng Tô Đường xem Hậu cung Chân Hoàn truyện.

Tô Đường không thềm ngồi ghế, trực tiếp nằm trên người Alaska. Đuôi chó vẫy qua vẫy lại, có vẻ cũng thích phim cung đấu.

Cố Ngôn từ thư phòng bước ra, ngồi trên ghế sofa, lạnh giọng gọi: "Đường Đường, lại đây ngồi. Sàn nhà lạnh lắm."

"Không lạnh." Thảm và chó đều ấm áp, mềm mại mà.

Cậu bé chẳng buồn nhấc đầu, lập tức từ chối. Cố Ngôn ghen hống, cả người uất ức.

Chó còn dễ ôm hơn anh?

"Lại đây." Giọng anh thấp xuống, mang theo uy hiếp.

Tô Đường rất biết điều, dù sao cũng đang ở nhà người ta. Cậu miễn cưỡng ngồi lên sofa, để mặc người đàn ông kéo vào lòng. Tô Đường mím môi, thầm nghĩ: Đồ xấu xa, lại muốn sờ bụng tôi đây mà.

Bé cưng cầm hai viên thịt bò đưa cho chó ăn, sau đó lấy từ túi áo ra một viên kẹo sữa đưa cho Cố Ngôn. Cố Ngôn liếc nhìn con chó đang ăn ngon lành, rồi lại nhìn viên kẹo trắng nõn nằm trên bàn tay mềm mại của cậu.

Anh không ngờ có một ngày mình phải tranh sủng với con chó nuôi trong nhà, thậm chí vị trí của anh còn có dấu hiệu không bằng nó.

Tay của Tô Đường bắt đầu mỏi vì đưa kẹo mãi mà Cố Ngôn vẫn không nhận: "Anh không thích à?"

Người đàn ông nhíu mày nhìn cậu mà không động tay. Viên kẹo sữa là thứ Tô Đường thích nhất, nó mang mùi pheromone của cậu. Cậu nghĩ rằng Cố Ngôn thích áp sát sau gáy mình, chắc hẳn cũng sẽ thích viên kẹo mang hương vị của cậu, nên mới đưa cho anh.

Tô Đường biết rằng pheromone giữa Alpha và Omega có một sức hút tự nhiên, nhưng không phải mọi cặp đôi A-O đều thu hút lẫn nhau. Mùi pheromone và mức độ tương thích cũng là hai yếu tố gây ảnh hưởng lớn.

Tô Đường từng gặp không nhiều Alpha, ngoài người đàn ông mà cậu không muốn nhắc đến, thì chỉ còn "anh dâu" của cậu và Cố Ngôn.

Những Alpha từng tiếp xúc trong công việc đã bị cậu xóa sạch khỏi ký ức, tất cả đều là kẻ xấu.

Trong lòng cậu, Cố Ngôn là người tốt nhất, vừa đẹp trai, vừa đối xử tốt với cậu, lại chưa từng lừa dối cậu.

Tô Đường có chút tủi thân: "Tôi tưởng anh thích mà."

Câu nói này tựa như một lời tỏ bày, đến mức chính cậu cũng không nhận ra. Cậu sợ Cố Ngôn không thích viên kẹo này, càng sợ hơn là anh không thích mùi pheromone của mình, hoặc không thích chính bản thân cậu.

Trong khi đó, trong đầu Alpha vẫn mãi nghĩ chuyện so bì với con chó kia. Tại sao chó được hai viên thịt bò, còn anh chỉ được một viên kẹo? Cuối cùng, Cố Ngôn nhận lấy viên kẹo, giọng trầm thấp: "Không phải tôi không thích, nhưng vì em đưa nên tôi thích."

"Tại sao?" Bé đáng yêu tròn mắt nhìn anh, ánh mắt ngập tràn thắc mắc.

"Vì tôi không thích sữa, nên cũng không thích đồ làm từ sữa." Cố Ngôn quyết định bày ra một chút quá khứ của mình để khiến cậu thương xót. "Mẹ kế của tôi rất ghét tôi. Những gì tôi thích đều bị bà ấy lấy đi, còn cấm tôi uống sữa. Một lần, quản gia lén đưa anh sữa, em trai kế phát hiện liền đổ cả bình sữa lạnh lên người tôi..."

Những chuyện này đã bị anh chôn vùi cùng với con người yếu đuối của ngày xưa. Giờ đây, khi hồi tưởng lại, chúng chỉ còn là những ký ức nhạt nhòa. Người đáng sợ nên là những kẻ từng hãm hại anh. Nhưng khi nghe câu chuyện, tiểu mỹ nhân rõ ràng rất tức giận, đồng thời cũng rất thương anh. Cậu nhẹ nhàng vỗ lưng anh, tỏa ra pheromone để an ủi.

Cố Ngôn thuận thế tận hưởng sự ấm áp này: "Mùi của em rất dễ chịu."

"Hay là tôi tăng tiền chuộc thêm một chút, rồi chia cho anh một nửa để anh tiêu." Đây là cách duy nhất mà Tô Đường có thể nghĩ đến để giúp anh trả thù.

Cố Ngôn bật cười, tiếng cười sang sảng hiếm thấy. Anh đặt tay lên vai cậu, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu: "Cảm ơn em, nhưng không cần đâu. Nếu em hôn tôi một cái, tôi sẽ không buồn nữa."

"..."

Căn biệt thự rộng lớn trở nên tĩnh lặng đến kỳ lạ, chỉ còn tiếng nữ hoàng trong bộ phim truyền hình khóc thét: "Thần thiếp làm không được!"

"..."

Cố Ngôn nhú mày, tắt ti vi đi, gục đầu xuống, trông vô cùng uể oải: "Chỉ cần hôn má thôi."

Tô Đường suy nghĩ rất nhanh: Làm sao có thể tùy tiện hôn người khác được? Anh trai đã nói không thể! Trong phim, chỉ có hoàng đế và phi tần mới có thể hôn nhau và làm những chuyện đáng xấu hổ...

Cố Ngôn... có phải thích mình không?

Nhưng người đàn ông trông có vẻ rất buồn. Mẹ kế và em kế của anh ấy quá xấu xa, còn bố anh ấy cũng chẳng bảo vệ anh. Tại sao luôn có những bậc bố mẹ tồi tệ và vô trách nhiệm đến vậy? Cậu luôn nghĩ rằng chỉ Omega mới bị coi thường, nhưng hóa ra cả Alpha, những kẻ đứng đầu chuỗi thức ăn, cũng phải chịu nỗi đau như vậy. Tô Đường cảm thấy bất bình thay anh.

Cố Ngôn kiên nhẫn chờ đợi, thậm chí không nghĩ rằng mình nhất định phải nhận được một nụ hôn hôm nay. Một lúc sau, Tô Đường ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má anh. Đôi môi cậu, đúng như anh tưởng tượng, mềm mại vô cùng.

Cố Ngôn không kìm lòng được, tay anh mất kiểm soát, đè cậu xuống ghế. Một tay anh nâng gáy cậu để tránh va đập, hơi thở nóng rực bao trùm. Tô Đường cảm nhận được sự chênh lệch trong thể chất giữa Omega và Alpha, không thể giãy giụa, cũng chẳng thể thoát khỏi.

Hương rượu mạnh phảng phất trong không khí khiến Alaska chịu không nổi, lặng lẽ rời đi.

Người đàn ông vật lộn giữa sự áp chế và h@m muốn mãnh liệt. Tay anh siết chặt hông nhỏ của Tô Đường, nhưng mỗi khi cậu run lên, anh lại dừng động tác hôn, chỉ là không chịu buông ra. Môi lưỡi quấn quýt, Tô Đường như say trong pheromone của anh, cả người mềm nhũn.

Từ sự chống cự ban đầu, cậu dần dần buông xuôi, điều này càng khiến Cố Ngôn như được tiếp thêm động lực.

Anh trai cậu không cho cậu uống rượu, nhưng giờ đây, cảm giác lần đầu chạm vào thứ cồn nồng đượm ấy lại mạnh mẽ đến thế, cuốn cậu vào cơn xoáy của sự bùng bùng. Cơ thể cậu như bị đánh thức từng tế bào, vừa muốn nhiều hơn, vừa sợ hãi.

Đôi môi đau nhói khiến Cố Ngôn tỉnh táo, hóa ra Tô Đường đã cắn anh một cái. Alpha thu lại pheromone, cuối cùng buông cậu ra.

Khóe mắt Tô Đường đỏ hoe, ngân ngấn nước, đôi môi căng mọng phản chiếu ánh sáng lấp lánh, khiến người khác không khỏi muốn tiếp tục bắt nạt. "Đừng sợ," Cố Ngôn áp trán vào trán cậu, giọng khàn khàn.

Lần sau, anh không chắc sẽ dừng lại được.

Chương 6: Hôm Nay Không Được Hôn Nữa

DTV-EBOOK

"Đường Đường, giận rồi à?" Giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai cậu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Đường đỏ bừng, bị áp đến mức không thở nổi, cậu lồm bồm trách móc: "Nặng quá."

"Ôm một lát thôi, được không?" Cố Ngôn xoay người, ôm cậu vào lòng, giọng điệu cưng chiều: "Em giỏi thật đấy, còn biết cần người nữa."

Đường Đường nhú mày, bĩu môi lên tiếng trách cứ: "Anh không giữ lời, nói là chỉ hôn thôi mà... Lần sau không cho hôn nữa."

Cố Ngôn dùng chân kẹp cậu lại, kéo người sát vào cơ thể mình. Anh chưa bao giờ cảm thấy thoải mái và vui vẻ đến thế. Nhìn cậu, anh cảm giác như bản thân đang nhặt được báu vật, đáng yêu đến mức không nỡ làm tổn thương: "Được, lần sau chúng ta bàn bạc trước rồi mới hôn."

Đường Đường nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, nghiêm túc hỏi: "Anh còn buồn không?"

"Không buồn nữa, cảm ơn Đường Đường. Anh rất thích..." Thích em, thích pheromone của em. Cố Ngôn vùi đầu vào chiếc cổ trắng mịn của cậu, nơi tuyến thể gần trong gang tấc, anh mím chặt môi, siết chặt vòng tay như muốn hòa cậu vào cơ thể mình.

Cảm giác này vừa kỳ diệu vừa chữa lành. Trong lòng Đường Đường dâng lên một nhiệm vụ đầy ý nghĩa, rằng cậu phải cố gắng làm tốt hơn. Cậu đưa tay vuốt vuốt tóc anh, động tác y như cách cậu vuốt v3 chú chó Alaska ở nhà.

"Em xem anh là chó sao?" Người đàn ông cau mày hỏi đầy nghiêm túc.

Đường Đường bật cười, đôi mắt to tròn ánh lên vẻ long lanh, như đang ngầm nói: Anh trẻ con quá đấy, sao bằng được cún cưng của tôi chứ.

Cố Ngôn sững sờ nhìn cậu. Đôi mắt sáng ngời và dịu dàng ấy như ném một hòn đá vào mặt hồ yên ả trong lòng anh, khuấy động từng gợn sóng cảm xúc. Hương sữa ngọt ngào thoảng qua, cơ thể anh bỗng phản ứng mất kiểm soát. Đường Đường sợ đến mức cứng đờ người.

Một lúc lâu sau, Cố Ngôn nhẹ nhàng cắn lên cổ cậu, giọng khàn khàn: "Đừng sợ, anh đi tắm, em tự chơi một lát nhé."

Căn phòng khách rộng lớn chỉ còn lại mình Đường Đường. Cậu ngồi ôm đầu gối trên thảm, đầu óc mơ hồ. Ban nãy, chẳng lẽ Alpha... Anh ấy đang nghiêm túc dỗ mình, nhưng anh ấy rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Tiếng gõ cửa cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu. Đường Đường mặc chiếc áo phong nhãn nhúm ra mở cửa, vừa thấy cậu, quản gia Đoạn đã tối sầm mặt lại.

Dấu vết trên cổ như ngầm báo hiệu chuyện gì vừa xảy ra. Đường Đường vẫn chưa nhận ra, chỉ biết bản thân lúc này trông giống như một kẻ vừa bị ức hiếp, vẻ ngây ngốc tội nghiệp hiện rõ. Trong mắt chú Đoạn, đại thiếu gia xưa nay luôn giữ vững phong độ, chẳng bao giờ để bất cứ điều gì hay bất kỳ ai làm mờ lý trí. Nhưng từ khi Omega này xuất hiện, anh như bỏ bê mọi thứ, chẳng màng công việc. Điều ông sợ nhất chính là Cố Ngôn bị cuốn vào, để rồi một lần nữa mất tất cả những gì mình vất vả gây dựng.

Chú Đoạn từng xử lý không ít Omega, thậm chí có người dùng cả thủ đoạn nguy hiểm để tiếp cận Cố Ngôn. Nhưng kết cục của họ đều giống nhau: bị giam trong tầng hầm tối tăm, không thấy ánh sáng, cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, đến khi thần trí điên loạn mới được thả ra.

Hít một hơi thật sâu, chú Đoạn lạnh lùng hỏi: "Đại thiếu gia đâu?"

"Đi tắm rồi." Đường Đường bĩu môi không thèm đáp thêm. Tại sao ông ấy lúc nào cũng dữ thế nhỉ?

Nhìn Omega nhỏ bé trước mặt, chú Đoạn càng thêm giận. Thằng nhóc này đúng là đã rút cạn sức lực của đại thiếu gia còn không biết điều, ánh mắt còn thách thức như thế. Đúng là lòng dạ Omega khó đoán!

Chú nghiêng răng rời đi, còn Cố Ngôn thì tắm rất lâu. Khi bước ra, anh không thấy Đường Đường đâu, chỉ có chiếc điện thoại trên bàn trà reo lên.

"Anh Ngôn, em đang ở Nam Thành bàn chuyện hợp tác, ra đây ngồi chơi đi, lâu rồi không gặp." Giọng nói của Thiệu Thiên Vũ không giấu được sự phấn khích, cuối cùng cũng thoát khỏi ánh mắt giám sát của bố, có thể thỏa sức chơi bời.

"Vừa cười xong đã muốn lêu lổng?" Cố Ngôn đương nhiên biết "uống rượu" không đơn thuần chỉ là uống. Mặc dù anh không hứng thú với những buổi tụ họp kiểu này, nhưng nhiều giao dịch lại được chốt trong hoàn cảnh như thế.

Thiệu Thiên Vũ nửa sợ nửa kính Cố Ngôn, nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ anh. Nếu không nhờ Cố Ngôn giới thiệu, hẳn chẳng thể đạt được chút thành tựu nào, bố hắn cũng không giao công ty vào tay. "Anh Ngôn, em gửi định vị cho anh nhé. Người sạch sẽ, đảm bảo yên tâm. Em tự chơi không làm phiền anh đâu, có anh ở đấy, bị bắt quả tang em cũng không sợ."

"Cậu thật biết lợi dụng tôi làm lá chắn. Nghe nói dạo này công ty làm ăn không tệ nhỉ." Cố Ngôn vừa lau tóc còn ướt vừa nhìn ra ngoài ban công, nơi Đường Đường đang tưới cây. Lúc cúi xuống, một đoạn eo thon lộ ra khiến ánh mắt anh dừng lại.

"Đừng nhắc nữa, ngày nào cũng họp hành, làm dự án, em sắp điên rồi. Không nói nữa, anh Ngôn đến nhanh nhé."

Cúp máy, Cố Ngôn bước ra ban công, đẩy cửa kính: "Đường Đường, đi cùng anh một chuyến nhé?"

"Đi đâu?" Ánh mắt Đường Đường vô thức liếc xuống phía dưới anh, hơi không được tự nhiên.

"Đến hội quán, có bánh ngọt và đồ tráng miệng ngon." Cố Ngôn nhử mồi, rồi thêm một câu: "Không đi mà cứ nhìn anh mãi thế."

Ánh mắt Đường Đường sáng lên, lòng hơi lung lay. Nhưng anh thật đáng ghét, cậu vẫn đang giận đây.

Cố Ngôn chống hai tay lên đầu gối, cúi người xuống, tầm mắt ngang hàng với cậu. Hơi thở mát lạnh sau khi tắm phủ lên người Đường Đường, khiến trái tim cậu đập rộn ràng. Hàng mi dài khẽ rũ xuống, tay cậu siết chặt lấy vạt áo mình, giọng nói ngọt ngào và mềm mại: "Được."

Người đàn ông không nhìn được hôn lên trán cậu một cái. Trước khi cậu kịp phản ứng, anh đã quay về phòng thay đồ, khóe miệng nhếch cao như vừa trộm được món hời to tướng.

Trên xe, Hứa Thuần lái xe phía trước, cố gắng nén sự tò mò để không ngoái đầu nhìn.

Phía sau, tiếng sột soạt vang lên. Cố Ngôn muốn nắm tay, Đường Đường lại không cho, trừng mắt nhìn anh, ý muốn tỏ vẻ mình rất dữ: "Nếu anh còn lén hôn tôi, lần sau trời có sấm tôi sẽ không đỡ anh nữa."

Cố Ngôn bật cười lớn, rồi giả bộ ngoan ngoãn: "Được, không lén hôn nữa. Vậy giờ hôn công khai được không?"

"Anh sao hôn mãi không dứt vậy? Hôm nay không được hôn nữa!" Đường Đường khoanh tay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cậu đã lâu không ra ngoài, ở trong biệt thự nhiều đến mức đi lạc. Nghĩ lại mới thấy mình đúng là quá ru rú trong nhà.

Hội quán được trang trí theo phong cách cổ điển châu Âu. Đường Đường chưa từng đến nơi nào như thế này, bèn căng thẳng nắm chặt tay Cố Ngôn, ánh mắt tò mò nhìn khắp nơi. Nhân viên phục vụ lịch sự chào đón, nhưng ánh mắt lướt qua cậu một chút rồi nhanh chóng trở lại vẻ chuyên nghiệp.

Điều này cũng chẳng có gì lạ. Chưa từng có ai xuất hiện bên cạnh Cố Ngôn với tư cách như vậy. Cố Ngôn không có bạn đời, cũng không có tình nhân. Những kẻ muốn trèo lên giường anh càng không bao giờ được toại nguyện. Lâu dần, nhiều người thậm chí đưa ra những suy đoán chẳng mấy hay ho về anh. Nhưng sự xuất hiện của Đường Đường đã phá vỡ tất cả những lời đồn đoán đó, khiến ai nấy đều tò mò về cậu.

Cố Ngôn dắt cậu vào phòng riêng. Đường Đường vừa ngoan ngoãn trong vòng tay anh, giây tiếp theo đã trợn mắt giận dữ, chỉ vào người đàn ông trên ghế sofa, hét lớn: "Thiệu Thiên Vũ, ê cái móng heo bự* kia, tay để đâu vậy?!"

() **Đại Móng Heo**: Cụm từ này thường được dùng để chỉ một người đàn ông không đáng tin cậy, thay lòng đổi dạ hoặc có thái độ*

*không rõ ràng trong chuyện tình cảm, giống như cách mà người ta
hay nói đàn ông là "đồ lơ lửng" hay "đồ tệ bạc."*

Chương 7: Để Anh Giúp Em

DTV-EBOOK

Theo ánh mắt của bé mỹ nhân, ánh nhìn ấy dừng lại ngay cảnh Thiệu Thiên Vũ đang dùng tay vén áo của một Omega nhỏ. Tên

Omega ấy mềm mại tựa vào lòng Alpha, dịu dàng đút từng trái nho cho hắn ăn. Trong hội sở, những cảnh như thế này chẳng hiếm gặp, chỉ là Omega trong lòng Thiệu Thiên Vũ không phải anh trai của Tô Đường, mà là một "ngôi sao" nổi bật ở nơi này. Những "hoàng tử" tại đây đều là hàng độc quyền, chuyên phục vụ cho các ông chủ lớn hay cậu ấm cô chiêu, lý lịch trong sạch và nghiệp vụ cực kỳ chuyên nghiệp, phần lớn sau này sẽ được bao dưỡng lâu dài, chẳng lo kiếm tiền.

Còn với Thiệu Thiên Vũ, hắn chỉ thích cảm giác mới lạ, vì thế mỗi lần đều trả giá cao để thay đổi người. Ban đầu, hắn không mấy để tâm đến Tô Đường trong những lần gặp hiếm hoi trước đó, chỉ thấy cậu là một Omega nhạt nhòa, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng giờ đây, nhìn lại, cả căn phòng đầy những "hoàng tử" bỗng bị cậu làm lu mờ hoàn toàn.

Cố Ngôn lần đầu tiên thấy Tô Đường nổi giận.

Ánh mắt cậu lạnh lùng, toát ra một vẻ lạnh lẽo đến đáng sợ.

Cố Ngôn khẽ liếc nhìn Omega trong lòng Thiệu Thiên Vũ, người vốn dĩ còn đang bất mãn với Tô Đường, nhưng ngay lập tức bị ánh nhìn ấy làm cho mặt mày trắng bệch.

Những người còn lại nhanh chóng phản ứng, đồng loạt đứng dậy chào hỏi Cố Ngôn. Lúc này, Thiệu Thiên Vũ hoàn hồn, đẩy cậu Omega ra rồi bước tới hỏi: "Anh Ngôn, sao anh lại ở cùng với Đường Đường?"

"Không được gọi tôi là Đường Đường."

"Anh nghĩ anh có quyền gọi cậu ấy à?"

Hai giọng nói cất lên đồng thời. Không khí trong phòng lập tức chìm vào sự yên tĩnh chết chóc, chỉ còn tiếng nhạc vang lên gượng gạo.

Cố Ngôn và Tô Đường nhìn nhau. Bé yêu nghiêm mặt, đôi môi mím chặt đến trắng bệch. Vẻ uất ức này làm lòng Cố Ngôn thất lại. Anh xoa nhẹ đầu cậu, dịu dàng hỏi: "Em quen hẳn à?"

Tô Đường gật đầu, chẳng buồn giải thích thêm, nhưng trong lòng đã dần hiểu ra đây là nơi nào. Cậu nghiêm giọng chất vấn Thiệu Thiên Vũ: "Anh tôi đâu? Sao anh dám sau lưng anh ấy ra ngoài làm mấy chuyện này? Tôi đã bảo anh không phải người tốt, thế mà anh tôi cứ nhất quyết muốn gả cho anh!"

Thiệu Thiên Vũ cười gượng. Hắn đúng là thích Tô Mịch, họ vốn là thanh mai trúc mã, nhưng bản tính lẳng nhăng khiến hắn không ngừng tìm kiếm những điều mới mẻ. Hắn cưới Tô Mịch cũng chỉ để cha mẹ nghĩ rằng hắn đã ổn định, yên phận.

Hắn giữ Tô Mịch trong nhà, không cho cậu tiếp xúc với bên ngoài để không ai có thể nắm được nhược điểm của mình. Cả đời này, hắn chỉ muốn cưới Tô Mịch làm vợ, nhưng lại là kẻ điển hình của kiểu vừa muốn giữ chặt bát cơm trong tay vừa ngó nghiêng món ngon trên bàn người khác.

Việc gặp Tô Đường ở đây nằm ngoài dự tính của hắn, không chỉ bất ngờ mà còn khiến hắn nảy sinh nhiều nghi ngờ. Thật ra, tất cả mọi người trong phòng đều đang âm thầm đặt ra vô số câu hỏi.

"Anh cậu đang ở nhà dưỡng thai, chưa tới ba tháng nên còn chưa ổn định, vì thế chưa nói gì với cậu." Thiệu Thiên Vũ cố trấn tĩnh, ánh mắt vô thức đảo qua người Tô Đường. Mỹ nhân đáng yêu bây giờ khác hẳn trước kia, vẻ đẹp tự nhiên ấy khiến bất cứ Alpha nào cũng khó mà cưỡng lại được.

Khi thấy tay hai người đang nắm chặt, hắn đột ngột khựng lại. Có lẽ hắn là người cuối cùng trong phòng nhận ra điều này. Thiệu Thiên Vũ lùi lại hai bước, hỏi: "Anh Ngôn, hai người..."

Tô Đường bỗng nhiên căng thẳng. Dù cậu không sợ Thiệu Thiên Vũ, nhưng nếu chuyện bắt cóc bị anh trai biết được, cậu sẽ xong đời. Anh trai chắc chắn sẽ rất buồn nếu biết cậu làm chuyện xấu. Ánh mắt cậu khẩn thiết nhìn về phía Cố Ngôn, ngón tay nhỏ gãi nhẹ vào lòng bàn tay người đàn ông.

"Anh thích Đường Đường, nhưng còn chưa theo đuổi được." Cố Ngôn trả lời, giải thích mọi thắc mắc trong lòng mọi người. Nhưng cách anh nói lại giống như đang tỏ tình. Ánh mắt anh chăm chú nhìn cậu, làm bé cưng đỏ bừng cả tai.

Tim Tô Đường thất lại, đôi mi khẽ rung. Cậu không rõ Cố Ngôn đang giúp mình thoát khỏi tình thế hay đang nói thật. Tim cậu đập rộn ràng, không nghe lời mà cứ đập nhanh hơn. Đang lúc đầu óc mơ hồ quên mất phải vạch trần Thiệu Thiên Vũ, giọng người đàn ông lại trầm xuống, lạnh lẽo: "Từ giờ không được gọi cậu ấy là Đường Đường nữa. Cả đám, ra ngoài hết."

Những "hoàng tử" đâu dám ở lại, còn Thiệu Thiên Vũ thì chẳng dám hé răng. Đám bạn ăn chơi của hắn cũng nín thở không dám gây tiếng động.

Cố Ngôn kéo Tô Đường ngồi xuống. Anh đã hứa dẫn cậu đi ăn đồ ngọt, nên cầm thực đơn điện tử, cẩn thận chọn món. Tô Đường nghiêm túc kéo màn hình, tỉ mỉ lựa từng món. Người đàn ông ngồi tựa vào ghế sofa, dáng vẻ ung dung nhưng ánh mắt lạnh như băng lướt qua Thiệu Thiên Vũ.

Anh không tra xét quá kỹ về quá khứ của Tô Đường, chỉ cảm nhận được rằng thông tin về cậu dường như bị ai đó cố ý che giấu. Nhưng giờ đây, mọi thứ đã sáng tỏ. Tô Đường là người nhà họ Tô ở Bắc Thành.

Cố Ngôn biết Thiệu Thiên Vũ cưới một Omega là con trai bị thất lạc của nhà họ Tô. Nhưng điều này cũng chỉ để lừa gạt thiên hạ. Trong giới, ai cũng rõ Tô Sâm Thái trọng Alpha, khinh Omega, xem thường họ nhưng lại ép họ sinh Alpha. Nếu không sinh được thì dễ dàng bị thay thế.

Xem ra, đứa con Omega bị thất lạc của nhà họ Tô không chỉ có mỗi Tô Mịch.

Chuyện nhận lại này cũng chỉ vì biết con trai đang yêu đương với thái tử gia của tập đoàn bất động sản nhà họ Thiệu. Nhà họ Tô và nhà họ Thiệu vì lợi ích mà hợp tác không ít trong chuyện này. Bằng không, dựa vào tình cảm của Tô Đường dành cho anh trai, cậu tuyệt đối sẽ không để Tô Mịch tự nguyện nhận tổ quy tông.

Tạm thời, Tô Đường nhin xuống không làm to chuyện, vì cậu biết anh trai đang mang thai. Lúc này nói ra chỉ làm tình hình tệ hơn mà thôi. Cậu cũng hiểu rõ bản thân chẳng thể đe dọa được Thiệu Thiên Vũ. Không biết phải xử lý thế nào, cậu đành lấy cái bánh kem nhân trà trước mặt ra để xả giận, như thế đó là đầu của Thiệu Thiên Vũ.

Cố Ngôn thấy vậy liền ôm cậu vào lòng.

Khoảnh khắc ấy, Tô Đường khẽ run rẩy. Lời "thích em" ban nãy của anh cứ mãi vang vọng trong tâm trí cậu. Như thể đoán được cậu đang nghĩ gì, Cố Ngôn ghé sát tai thì thầm: "Để anh thay em dạy dỗ hẳn, được không?"

Tô Đường ngược lên nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy anh như thể có thể làm được mọi thứ. Cậu bắt một ánh mắt sắc bén về phía Thiệu Thiên Vũ rồi gật đầu thật mạnh.

"Thiệu Thiên Vũ, đã cưới anh trai của Đường Đường rồi, hành động thế này không đúng đâu. Vợ mang thai, không phải nên ở nhà chăm sóc hay sao?" Cố Ngôn vừa nói, vừa thông thả cắn một miếng bánh kem do Tô Đường dứt cho, giọng bình thản mà đánh thếp: "Hay là cậu vốn không thích, bị ép cưới nên bất mãn?"

Ánh mắt của anh nhìn Tô Đường dịu dàng đến mức có thể tan chảy thành nước, nhưng giọng nói lại lạnh như băng. Thiệu Thiên Vũ dù biết rõ bộ mặt thật của mình đã bị Cố Ngôn nhìn thấu, cũng chẳng dám phản bác. Hẳn thừa hiểu, người đàn ông trước mặt mình không thể đắc tội, bởi một khi anh nổi giận, chẳng ai có thể cứu nổi hẳn.

"Em sai rồi, Cố Ngôn. Em thật lòng thích Tô Mịch." Thiệu Thiên Vũ cúi đầu nhận lỗi, câu nói này dù sao cũng không phải

lời nói dối.

"Thích mà còn ra ngoài làm loạn?" Cố Ngôn nhướn mày, nhẹ nhàng châm biếm. "Đừng tưởng tôi không biết điều gì. Lần này tôi nể mặt, nhưng đừng mong lần sau tôi cũng sẽ nể tay."

"Sau này em sẽ không thế nữa..." Thiệu Thiên Vũ liếc nhìn Tô Đường, không khỏi cảm thấy mình đã quá coi thường cậu Omega này.

"Đàn ông phải biết chăm lo cho gia đình, sự nghiệp mới bền vững. Cậu nói xem, có đúng không?" Cố Ngôn khẽ liếc qua Tô Đường, vừa lúc thấy cậu nghiêm túc gật đầu. Anh bất giác muốn lập tức ôm lấy cậu, nhưng vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh. Anh giả vờ nghiêm nghị, nhấn từng chữ: "Còn không mau xin lỗi Đường Đường."

Thiệu Thiên Vũ thân là một Alpha, có thể hạ mình trước Cố Ngôn. Nhưng đối diện với một Omega như Tô Đường, hẳn cảm thấy khó nuốt trôi sự nhục nhã.

Tô Đường thì chẳng mấy bận tâm. Cậu vươn thẳng lưng, bấu chặt lấy áo của Cố Ngôn, nghiêm nghị hất cằm ra lệnh: "Xin lỗi! Và cũng phải xin lỗi với anh trai tôi nữa. Nếu không, ngay bây giờ tôi sẽ gọi điện cho anh ấy."

"..." Thiệu Thiên Vũ nghiến răng nghiến lợi. Trong phòng còn không ít bạn bè của hắn. Nếu cúi đầu trước một Omega như vậy, về sau hắn còn mặt mũi nào nữa?

Đúng lúc này, Cố Ngôn không biết từ lúc nào đã lấy từ túi áo của Tô Đường ra con dao gọt hoa quả từng gây thương tích cho mình. Lưỡi dao sắc lạnh ánh lên trong ánh đèn, giọng nói của anh cũng lạnh lùng không kém: "Điếc à?"

Một Alpha cao to như Thiệu Thiên Vũ, cao tận 1m85, vậy mà khí thế lập tức xẹp xuống. Hắn cúi đầu, lí nhí: "Xin lỗi, anh sẽ chăm sóc tốt cho anh trai em."

Tô Đường bĩu môi, hừ lạnh: "Thế sao còn không về nhà? Ở đây làm gì, cũng muốn ăn bánh kem sao?"

Thiệu Thiên Vũ bị chọc tức đến mức nghiến răng ken két nhưng lại không dám phản kháng.

Cố Ngôn thản nhiên cắt ngang: "Được rồi, mọi người cũng giải tán đi. Thiệu Thiên Vũ, hợp đồng không phải đã ký xong rồi sao? Bữa này tôi mời. Vài hôm nữa tôi sẽ đích thân dẫn Đường Đường đến chào hỏi hai bác."

Lời vừa dứt, chẳng ai dám nán lại thêm nữa. Thiệu Thiên Vũ cười gượng: "Lần sau tới Bắc Thành, để em làm chủ. Em xin

phép về trước."

Căn phòng nhanh chóng trở nên yên tĩnh. Cố Ngôn tắt nhạc, biến nơi đây từ một phòng tiệc thành quán ngọt chỉ dành cho hai người. Trước khi rời đi, anh còn không quên gọi thêm một phần bánh kem nhân trà để mang về.

Hứa Thuần cũng không ngờ chuyến đi này lại ngắn như vậy, hắn vừa rời khỏi chưa bao lâu đã bị gọi quay lại để đón người. Nhưng bầu không khí trên ghế sau lần này đã khác đi, có một sự ngọt ngào khó nói thành lời. Hắn vẫn nhớ rõ "bé trộm" đã nói hôm nay không được hôn. Vậy giờ họ đang làm gì đây?

"Anh thật sự sẽ dẫn tôi đi gặp anh trai à?" Tô Đường chủ động dựa sát vào Cố Ngôn, như một đứa trẻ muốn lấy lòng phụ huynh để xin kẹo.

"Ừ, nếu Đường Đường nhớ anh trai, bất cứ lúc nào chúng ta cũng có thể đi."

Trước đây Tô Đường không có tiền, anh trai cũng không cho cậu đến, sợ cậu không quen với môi trường ở nhà họ Thiệu mà thấy khó chịu. Cậu luôn nghĩ rằng anh trai lo lắng cho mình. Năm đó hai anh em rời khỏi Bắc Thành, Tô Đường đã thề sẽ không bao giờ quay lại, cắt đứt hoàn toàn với Tô Sâm Thái. Còn Tô Sâm Thái thì càng nhẫn tâm hơn, sau khi đuổi hai người con

trai ra khỏi nhà đã xóa tên họ khỏi gia phả, cắt sạch mọi dấu vết liên quan đến nhà họ Tô.

Khi Tô Mịch kết hôn, Tô Sâm Thái lại nhận lại người con trai trưởng, sợ đã làm nguội lạnh trái tim người em. Anh biết Tô Đường luôn tỏ vẻ vô tư, nhưng thực chất lại rất nhạy cảm.

"Cảm ơn anh." Tô Đường mỉm cười, ánh mắt rạng rỡ.

Người đàn ông nghiêng mặt tới gần, ý đồ lộ rõ. Tim Tô Đường đập dồn dập, thân nhiệt không tự chủ mà tăng lên. Cậu khẽ nhắm mắt, chậm rãi tiến lại gần, môi vừa chạm đã lập tức rời đi.

Hứa Thuần chỉ hận không thể khiến chiếc Phantom chạy nhanh hơn nữa.

Về đến biệt thự, Tô Đường đi tắm. Mùi thuốc lá và rượu trong phòng bao bám vào người khiến cậu cảm thấy khó chịu.

Cố Ngôn thì ở thư phòng xử lý công việc.

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm khiến không khí mờ mịt. Tô Đường thở hổn hển, nhiệt độ cao làm cậu choáng váng. Thì ra cảm giác kỳ lạ ở trên xe không phải ảo giác. Tuyến thể sau gáy

cậu đập thành thịch. Cậu nhanh chóng xả sạch bọt bằng nước lạnh rồi bước ra ngoài hít thở. Nhưng ngay cả không khí cũng nóng hầm hập.

Tô Đường lục tung vali, tìm mãi không thấy thuốc ức chế. Là dùng hết rồi sao? Hay vì sau khi không có tiền, cậu đã quên mua bổ sung?

Cậu không còn tâm trí để nghĩ ngợi. Đầu óc rối bời, cơ thể phản ứng vi diệu khiến cậu bất giác bật ra những âm thanh khe khẽ, khó chịu cuộn tròn trên tấm thảm. Cậu cảm giác mình sắp ngạt thở, cổ họng khô khốc, khản đặc. Nước mắt không kìm được mà trào ra. Cậu nghĩ, có phải mình sắp chết rồi không...

Cố Ngôn đâu, sao anh ấy vẫn chưa tới?

Tiếng "ding" vang lên từ điện thoại, là thông báo tiền vào tài khoản hàng ngày. Tô Đường bật cười tự giễu. Đúng là ngốc, đến cả số điện thoại và WeChat của Cố Ngôn cũng không có. Rõ ràng là ở cùng một biệt thự mà muốn gặp anh cũng chẳng được.

Cậu cố gắng hét lên: "Cố Ngôn!" Hơi nóng tỏa ra theo từng lời, nhưng âm thanh nhỏ đến mức vừa ra khỏi miệng đã tan biến vào không khí.

Nhưng Cố Ngôn đã nghe thấy. Anh đặt điện thoại xuống, ngay lập tức ngửi được mùi kẹo sữa thoang thoảng. Mùi rất nhẹ, nhưng với một Alpha đỉnh cấp như anh, độ nhạy bén trong việc phát hiện "con mồi" không ai sánh bằng.

Cố Ngôn bế cậu nhóc nhỏ bé, yếu ớt lên đặt vào lòng mình, thông qua pheromone để giảm bớt sự đau đớn của cậu: "Đường Đường, em..."

Tô Đường bám lấy cánh tay anh, ngón tay không còn chút sức lực. Nước mắt chảy dài, rơi lên mu bàn tay Cố Ngôn. Cậu lắp bắp, giọng khàn khàn: "Thuốc ức chế... dùng hết rồi. Anh... anh đi mua giúp tôi, được không?"

Người đàn ông không nói thêm lời nào, cúi xuống áp môi lên môi Omega. Mạch máu trên trán anh nổi rõ, nhưng cái hôn sâu ấy cũng khiến Tô Đường cảm thấy đỡ hơn. Cố Ngôn vuốt v3 trán cậu, làn da cậu trắng mịn như tuyết: "Giờ đã khuya rồi, các nhà thuốc quanh đây đều sáng mai mới mở cửa..." Anh hận bản thân mình vì suy nghĩ không đúng đắn, nhưng lại không thể dừng lại.

Tô Đường khóc nức lên, nước mắt giàn giụa: "Vậy... vậy phải làm sao? Tôi... tôi khó chịu quá..."

"Đường Đường," giọng người đàn ông trầm thấp đầy mê hoặc, ngón tay chạm nhẹ lên tuyến thể sau gáy cậu, khẽ dụ dỗ: "Anh

có thể giúp em. Ở đây, chỉ cần cần một chút... có được không?"

Chương 8: Rung Động

DTV-EBOOK

Tô Đường bất ngờ trước chính mình khi nhận ra cậu tin tưởng người đàn ông này đến mức nào. Cậu vòng tay ôm lấy cổ anh, lặng lẽ ngửi lấy mùi hương pheromone quyến rũ, đầu tóc mềm mại rúc vào lồng ngực Alpha, khẽ gật đầu đồng ý.

Ánh mắt người đàn ông đỏ ngầu, hơi thở nặng nề, rõ ràng đang cố gắng kìm nén cơn thú dữ đang vùng vẫy trong lòng. Tuyến pheromone trên gáy Tô Đường thật đẹp, như một bông hoa quý hiếm mọc trên vách đá cheo leo, đẹp đẽ và mong manh, khiến người khác không khỏi trân trọng.

Hơi thở nóng rẫy lướt qua tuyến pheromone, nơi ấy vốn đã bỏng rát giờ càng thêm nhạy cảm. Pheromone của Tô Đường dường như đang chờ đợi một dòng pheromone mạnh mẽ hơn áp chế. Cố Ngôn đưa tay đến trước mặt cậu: "Đau thì cứ cắn anh, cố chịu một chút."

"Vâng." Cậu khẽ đáp, đôi môi hồng mọng, ánh lên vẻ mềm mại.

Alpha cố gắng kiểm soát pheromone đang sôi sục trong cơ thể để giữ lý trí. Trong vòng tay anh, cậu bé mong manh như búp bê sứ, khiến anh không dám sơ suất. Dù đã chuẩn bị hết mức có thể, khi hàm răng sắc nhọn cắn xuống, Tô Đường vẫn

khóc òa lên, tiếng khóc của cậu yếu ớt nhưng lại như dao cứa vào tim anh.

Dẫu vậy, Tô Đường không hề cắn vào tay anh, chỉ siết chặt lấy cánh tay anh, sau cùng kiệt sức, yếu ớt tựa vào người anh, khóc nức lên từng hồi.

Khoảnh khắc rằng nanh xuyên qua tuyến pheromone, cảm giác không chỉ Omega mà cả Alpha cũng bị khuếch đại. Sự hòa quyện của hai luồng pheromone bao bọc lấy hai người, tựa như ràng buộc không thể tách rời.

Cố Ngôn ôm cậu lên, bước về phía giường. Tô Đường dần tỉnh táo hơn, nhưng cơ thể cậu đã từ đau đớn và ngọt ngào chuyển sang một cảm giác khác, vừa lạ lẫm vừa khó tả. Nhìn vào mắt Cố Ngôn, cậu có chút sợ hãi.

Thế nhưng, người đàn ông nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, kéo chăn đắp kín cho cậu, không hề có ý định xâm phạm. Anh ngồi xuống cạnh giường, khẽ vuốt v3 trán cậu: "Đừng sợ, thấy đỡ hơn chưa?"

Cố Ngôn không phải người đạo đức hoàn mỹ, nhưng anh không muốn làm Tô Đường hoảng sợ, càng không muốn để lại bất kỳ tổn thương nào trong lòng cậu.

Tô Đường gật đầu, giọng nghèn nghẹn vì mệt mỏi: "Hôn em thêm một cái."

Cố Ngôn bất lực cười khẽ. Cậu nhóc này rõ ràng biết mình được nuông chiều nên càng làm tới, hoàn toàn không ý thức được rằng những lời này vào lúc này chẳng khác nào một lời mời nguy hiểm đối với Alpha.

Nhưng dù vậy, Cố Ngôn vẫn chiều theo ý cậu. Anh biết Tô Đường đã có phản ứng sinh lý nên khi cúi xuống hôn, bàn tay anh cũng khéo léo giữ khoảng cách an toàn, để mọi thứ không đi quá giới hạn.

Sau khi giải tỏa xong, Tô Đường đỏ bừng mặt, toàn thân cậu nóng bừng như phát sốt. Khi Cố Ngôn rời đi, cậu mới ló nửa khuôn mặt ra khỏi chăn, lén thở phào nhẹ nhõm.

Lúc cậu sắp chìm vào giấc ngủ, Cố Ngôn bước ra từ phòng tắm với một chiếc khăn ấm, nhẹ nhàng lau sạch người cậu, thậm chí còn giúp cậu thay bộ đồ mới. Anh làm tất cả mà không để cậu phải thấy ngượng ngùng. Sau khi xong xuôi, Cố Ngôn đứng dậy định rời đi.

Nhưng rời đi...

Cậu nhóc đang mơ màng bỗng lên tiếng: "Cố Ngôn Ngôn..."

"Ừ?"

"Anh đi đâu thế, không ngủ sao?" Giọng cậu lí nhí, đôi mắt đã khép hờ vì mệt.

Cố Ngôn quay lại, giọng anh trầm ấm: "Anh qua phòng bên cạnh ngủ. Có gì thì gọi anh, số anh lưu sẵn trong điện thoại của em rồi."

"Sao lại không ngủ cùng nhau?" Tô Đường cảm thấy khó hiểu. Cậu đã được đánh dấu tạm thời, mọi chuyện đều ổn rồi.

Cố Ngôn mỉm cười, nhẹ nhàng véo chóp mũi cậu: "Em không sợ à?"

"Không sợ. Anh là người tốt, sẽ không làm gì em đâu." Cậu nói rất tự nhiên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay anh, vẽ mặt ngái ngủ.

Cố Ngôn bất lực, ánh mắt tràn ngập dịu dàng. Xem ra cậu hiểu rõ mọi chuyện, nhưng người bị "làm gì" lại chính là anh.

Anh cúi xuống ôm cậu vào lòng, nhẹ nhàng vuốt v3 phần lưng cậu, giúp cậu chìm vào giấc ngủ yên bình.

Sáng hôm sau, Tô Đường ngủ dậy muộn.

Trong phòng chỉ còn mình cậu, nhưng trên tủ đầu giường đã được chuẩn bị sẵn mọi thứ cho Omega: thuốc dinh dưỡng, các loại sản phẩm hàng ngày, thậm chí còn có đến hơn mười loại miếng dán chặn pheromone với các mùi hương khác nhau. Nhìn thấy, cậu không khỏi bật cười, cảm giác ấm áp tràn ngập.

Tô Đường chọn một miếng dán có hình ngôi sao, dán lên cổ rồi bước ra ngoài. Khi vừa xuống phòng khách, cậu đã thấy Cố Ngôn từ thư phòng đi ra. Anh hỏi: "Đói chưa? Xuống ăn cơm nào."

Cậu gật đầu, mỉm cười nắm lấy tay anh, cùng anh bước xuống cầu thang.

Lúc đi ngang một căn phòng bên cạnh cầu thang, cánh cửa vốn luôn khóa nay lại mở. Tô Đường tò mò ngó vào, rồi quay đầu nhìn Cố Ngôn với ánh mắt ngạc nhiên.

Người đàn ông nhẹ nhàng bóp tay cậu: "Vào xem thử đi."

Tô Đường gật đầu liên tục, bước vào phòng. Nơi này được bố trí giống hệt một phòng làm việc chuyên nghiệp: đầy đủ dụng cụ, máy móc, vải vóc sắp xếp gọn gàng. Cậu ngậy ngấn ôm lấy một cuộn vải, ánh mắt sáng rực: "Anh làm những thứ này từ khi nào thế?"

"Chỉ mấy hôm gần đây. Vải vóc để ở ngăn bên, khi nào cần cứ lấy dùng. Giờ xuống ăn cơm trước đã."

"Vâng." Cậu lưu luyến nhìn quanh, mỗi bước rời đi đều đầy tiếc nuối, bàn tay vô thức siết chặt tay Cố Ngôn. "Nhưng... em chỉ tự học thôi, chưa biết làm gì cả."

"Không sao. Em muốn làm gì thì cứ làm, thiếu gì anh sẽ mua. Nếu muốn học nghiêm túc, anh sẽ mời thầy dạy cho em."

Những lời nói của anh nhẹ nhàng, nhưng đối với Tô Đường, đó là cả một giấc mơ xa vời nay đã thành hiện thực.

Từ khi có phòng làm việc riêng, Tô Đường nhanh chóng chuyển cả thời gian lẫn đam mê vào đó. Thành phẩm đầu tiên cậu làm ra là một chiếc áo vest nhỏ cho chú chó Alaska của mình, vừa vặn đến hoàn hảo. Trên áo còn được thêu một hình đầu chó phiên bản Q cực đáng yêu.

Cậu ôm chú chó, vừa lướt điện thoại kiểm tra số dư tài khoản của mình. Giờ đây con số đã lên đến năm chữ số. Trong lúc rảnh rỗi, cậu thử tính toán: Nếu mỗi ngày trả 300 tệ ($\approx > 1\text{tr}$), thì mất bao lâu mới trả xong 9,99 triệu ($\approx 34\text{ tỷ}$)?

Cậu ngần ngợ nghĩ ngợi. Không muốn tiếp tục "bắt cóc" nữa, nhưng nếu không dùng cơ này, liệu cậu có thể ở lại bên Cố Ngôn lâu hơn không?

Kết quả tính toán là... 91 năm!

Cậu sững sốt. Mất đến 91 năm mới trả hết, chẳng phải đến lúc chết cũng chưa xong sao? Sao lúc đó cậu không tính trước mà đã vội đồng ý chứ!

Cửa phòng làm việc vang lên tiếng gõ. Tô Đường ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn, rõ ràng có việc gấp. Cố Ngôn đứng dậy, xoay xoay cổ vì ngồi lâu, rồi ra mở cửa đón cậu vào.

Ngồi trên sofa, anh ôm lấy cậu vào lòng, dịu dàng hỏi: "Sao thế?"

"Cái đó... Là..." Tô Đường ngập ngừng mãi, cảm thấy mình đối ý thế này chẳng khác gì không giữ lời. Cuối cùng, cậu cắn răng quyết tâm nói ra: "Có thể tăng lên 500 tệ ($\approx 2\text{tr}$) mỗi ngày được

không? 300 tệ thì phải 90 năm mới trả hết... Em sợ không sống nổi đến lúc đó..."

Cậu càng nói càng nhỏ, giọng điệu mất hết khí thế, đôi tai đỏ bừng lên vì xấu hổ, như thể sợ bị từ chối.

Cố Ngôn nhìn dáng vẻ ấy mà lòng mềm nhũn, thấy cậu đáng yêu đến mức muốn cắn một cái. Anh đáp rất dứt khoát: "Được."

"Thật sao? Vậy em còn phải viết email không?" Tô Đường nhanh chóng tính toán, như vậy cậu có thể ở đây hơn 50 năm nữa!

"Không cần. Có anh ở đây, bé cưng muốn gì cũng được."

Cố Ngôn cúi xuống, vùi mặt vào hõm cổ cậu. Môi anh khẽ chạm vào tuyến pheromone nơi gáy cậu, vẫn còn vết răng nhát màu vừa đóng vảy. Chỉ một hành động nhỏ ấy thôi cũng đủ để Alpha trong anh cảm thấy thỏa mãn, sở hữu trọn vẹn.

Buổi chiều, Tô Đường dẫn chú chó Alaska ra sân tản bộ, còn chơi đùa trên bãi cỏ. Nhưng Alaska vốn nghịch ngợm, lại to xác mà chẳng tự lượng sức mình. Chỉ một cú nhảy đã khiến cậu ngã thẳng xuống hồ bơi.

Một người một chó ướt sũng chập vạt leo lên bờ. Tô Đường ngồi xổm xuống, nghiêm túc trách mắng: "Mày nặng quá rồi, không được nhảy bổ vào người tao nữa!"

Chú chó không hiểu gì, lại tưởng cậu thích chơi cùng, thế là nó lại chạy đến hất cậu xuống hồ lần nữa...

Lần này, cả Tô Đường và chú chó đều ướt như chuột lột, nước chảy nhỏ giọt khắp nơi. Người giúp việc đứng gần đó không nhìn được bật cười. Tuy không nói thẳng, nhưng họ thì thầm vài câu chế giễu khiến Tô Đường nghe rõ mồn một.

Cậu không lập tức về phòng tắm rửa vì sợ làm ướt thảm, chỉ đứng phơi nắng ở sân dưới lầu. Chú chó được giao lại cho người phụ trách chăm sóc.

Nhìn thấy vậy, những người giúp việc càng nghĩ cậu chẳng có địa vị gì đặc biệt, đoán tổng giám đốc cũng không coi trọng cậu. Một người liền tiến đến, thẳng thừng phê bình: "Cậu làm bẩn cả khu vừa lau dọn, đứng sang một bên đi."

Tô Đường buồn bực không nói nên lời. Buổi tối, cậu chỉ ăn vài miếng cơm rồi về phòng, bật TV xem "Hậu cung Chân Hoàn truyện" nhưng chẳng thể tập trung nổi.

Khi Cố Ngôn kết thúc cuộc họp trực tuyến, anh cho người điều tra mọi chuyện. Sau khi rõ ràng, anh sa thải ngay những người giúp việc đó, hơn nữa còn đảm bảo họ không thể tìm được công việc mới trong cùng ngành.

Quản gia Đoạn thấy vậy, thâm hiểu vị trí của Tô Đường trong lòng tổng giám đốc. Nhưng điều khiến ông yên tâm là Tô Đường không phải kiểu người thích gây chuyện, chỉ hơi bám người mà thôi. Sau khi báo cáo, ông lặng lẽ rút lui.

Chưa dừng lại ở đó, Cố Ngôn còn điều tra cả những công ty trước đây từng gây khó dễ cho Tô Đường. Khi trợ lý Hứa Thuần đến báo cáo, anh hỏi: "Omega thích gì? Có thứ gì vừa nhìn thấy là vui không?"

Hứa Thuần bối rối. Đây đâu phải công việc của hắn, một Beta độc thân như hắn sao mà biết được? Lỡ không trả lời nổi, liệu có bị trừ lương không?

Dưới ánh mắt sắc bén của Cố Ngôn, Hứa Thuần run rẩy. Đối diện ông chủ như hổ rình mồi, hắn chỉ biết câm nín.

Cố Ngôn mất kiên nhẫn, lập tức xoay người lên lầu.

Dưới tầng, ánh sáng yếu ớt từ màn hình máy chiếu hắt lên người cậu trai nhỏ. Tô Đường co ro trên sofa, tựa như một chú

mèo bị mưa làm ướt, ánh mắt đượm buồn.

Trái tim Cố Ngôn thất lại. Anh bước đến, đưa cho cậu một viên kẹo sữa: "Ăn kẹo, có vui hơn không?"

Tô Đường ngẩng lên, như một đứa trẻ cuối cùng cũng được bố mẹ an ủi. Đôi mắt đỏ hoe, cậu uất ức bật khóc: "Anh nói sẽ bảo vệ em, không để ai bắt nạt em mà..."

Cố Ngôn ôm cậu chặt hơn: "Là lỗi của anh. Họ sẽ không còn cơ hội xuất hiện nữa."

Cậu bé cắn một cái vào cằm anh, vừa xả giận vừa khóc. Nhưng khi cảm nhận hơi ấm từ người đàn ông, Tô Đường bỗng xấu hổ. Anh cúi đầu nhìn cậu, ánh mắt sâu thẳm, hai người gần nhau đến mức chỉ cần ngửa đầu là có thể chạm môi.

Không cưỡng lại được, cậu chủ động hôn anh. Nhưng chỉ một lát, Cố Ngôn đã giành thế, nụ hôn dần trở nên chiếm đoạt, mãnh liệt hơn.

Cơ thể Tô Đường bắt đầu có phản ứng. Lần này không phải do kỳ ph@t tình, mà là...

Cậu đột ngột đẩy anh ra, ôm chặt lấy cơ thể mình, vẻ mặt tràn đầy hối hận. Tô Đường, mày phải tỉnh táo! Làm sao mày có thể thế này được? Mày là kẻ bắt cóc cơ mà, sao lại có thể rung động với con tin chứ?!

Chương 9: Em Tin Tưởng Anh Sao?

DTV-EBOOK

Tô Đường tự nhốt mình trong phòng của Cố Ngôn, đứng trước gương trong phòng tắm, nhìn bản thân với gương mặt đỏ bừng và trái tim đập loạn nhịp. Cậu đã hiểu rõ cảm xúc của mình dành cho người đàn ông kia: sự tin tưởng, phụ thuộc, và cả những khoảnh khắc nuông chiều tưởng như vượt quá giới hạn. Hóa ra, tất cả đều có lý do.

Sự bá đạo của Alpha không khiến cậu khó chịu mà còn khiến cậu cảm thấy an toàn. Cố Ngôn chưa bao giờ coi thường hay qua loa với cậu, thậm chí còn luôn tôn trọng ý kiến của cậu, tin rằng cậu có thể làm tốt mọi việc. Nhận ra trái tim mình đã thuộc về người kia, Tô Đường không cảm thấy ngại ngùng, nhưng nghĩ đến việc vừa rồi chỉ vì một nụ hôn mà mình đã "xảy ra chuyện", cậu vẫn thấy xấu hổ không thôi.

Cố Ngôn đứng ngoài cửa phòng, đợi mãi mà không thấy cậu ra, lòng lo lắng. Anh sợ cậu bị dọa chạy mất, do dự không biết có nên phá cửa vào không, thì cửa đã kẹt mở từ bên trong.

Giây phút đó Alpha, người đàn ông vốn mạnh mẽ và quyết đoán, lại trở nên lóng ngóng như một cậu thanh niên vụng về, chẳng thốt nổi lời nào.

Khi anh hoàn hồn, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tô Đường, giọng trầm hẳn: "Ai cho em dùng cách đó? Em không phải Alpha, tắm nước lạnh dễ sinh bệnh, em có biết không?"

Nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của anh, Tô Đường lại thấy ngọt ngào trong lòng. Bàn tay ấm áp và khô ráo của anh bao trọn lấy tay cậu. Cậu chớp chớp đôi mắt trong veo, cất tiếng hỏi: "Anh căn bản không sợ em sẽ giết con tin, đúng không? Vì anh thích em, nên mới giữ em lại."

Cố Ngôn gật đầu, vẻ mặt điềm tĩnh nhưng trong lòng đang nhảy nhót bồi hồi. Anh sợ Tô Đường sẽ bỏ đi, không cần tiền nữa, mà nếu thật sự vậy, anh không biết mình có phát điên đến mức nhốt cậu lại hay không. Nhưng may mắn thay, Tô Đường bất ngờ nở một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, chiếu sáng tâm can anh: "Vậy chẳng phải em phải sống ở đây cả đời sao?"

"Như vậy không tốt à?" Cố Ngôn siết chặt tay cậu, đặt lên ngực mình.

Tô Đường cúi đầu, hai má ửng đỏ. Trong mắt Cố Ngôn, từ đỉnh đầu cho đến từng sợi tóc của cậu đều đáng yêu vô cùng. Người này là của anh rồi. Alpha kiềm nén sự đặc ý, dịu giọng: "Đường Đường, chúng ta ra bờ biển ngắm hoàng hôn nhé."

Khi vui vẻ, Tô Đường lại càng nghịch ngợm. Cậu quán lấy ngón tay Cố Ngôn, cười nói: "Đi thôi."

Biệt thự của họ sát cạnh biển, nhưng do diện tích quá lớn nên Tô Đường chưa từng đặt chân đến. Người làm chuẩn bị trà bánh mang vào căn nhà nhỏ ven biển, còn cậu cởi giày, để đôi chân trần lướt trên cát, quay lại gọi: "Cố Ngôn Ngôn, anh ra đây đi, đừng nằm ì trong đó."

Cố Ngôn chưa bao giờ thông thả như thế. Ông quần tây được xắn lên, áo sơ mi tháo hai cúc đầu, thắt lưng cũng lỏng ra. Tô Đường nắm tay anh, kéo anh chạy dọc bờ biển: "Tại sao trước đây anh không dẫn em đến đây?"

"Lỗi của anh." Cố Ngôn mỉm cười dịu dàng.

Tô Đường hừ một tiếng, chạy đến mệt thì ngồi phịch xuống cát. Cố Ngôn ngồi xuống bên cạnh, còn cẩn thận lấy tay lót dưới mông cậu. Tô Đường cười trộm, tựa đầu vào vai anh, chăm chú ngắm nhìn mặt biển vàng óng dưới ánh hoàng hôn, bầu trời cam dịu nhẹ như được bao phủ bởi tấm khăn lụa mềm mại.

Ngoài khơi xa, mặt trời dần chìm xuống đường chân trời, mang theo niềm vui khi trở về nhà nhưng cũng vẫn vương không nở rời xa bầu trời. Tô Đường nhìn không chớp mắt, còn Cố Ngôn thì chỉ chăm chú nhìn cậu.

"Cố Ngôn Ngôn, anh nhìn kìa, đẹp quá." Gương mặt Tô Đường hồng hào, ánh mắt sáng ngời.

Mũi chạm mũi, hơi thở giao hòa.

Tô Đường cảm thấy tự chủ của mình thật tệ. Alpha này đúng là quá đẹp trai, từng đường nét trên khuôn mặt đều sắc sảo như được điêu khắc. Cậu nhích lại gần, khi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn, đột nhiên nhú mào, lí nhí: "Xin lỗi, em chưa hỏi ý anh đã hôn rồi."

Cố Ngôn suýt bật cười: "Không sao, em có thể hôn thêm lần nữa mà."

Tô Đường kéo cổ áo sơ mi anh, bĩu môi: "Vậy anh nhắm mắt lại đi."

Người đàn ông nghe lời nhắm mắt. Nhưng chẳng mấy chốc, Tô Đường cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng. Cậu bị anh bế lên, vừa hôn vừa ôm trở lại căn nhà nhỏ. Màn lụa rủ xuống, tiếng thở d ọc của hai người hòa vào sóng biển ngoài khơi.

Hôm sau, Tô Đường ngồi trong phòng làm việc, định làm một bộ vest cho Cố Ngôn. Lúc tìm thông tin chiều cao của anh trên mạng, cậu vô tình thấy những tin tức liên quan. Những từ khóa

khiến cậu choáng váng: người thừa kế tập đoàn Cố thị chính là Cố Ngôn, và các tin đồn về anh đều đáng sợ.

Màn hình tràn ngập những câu chuyện đầy kịch tính về thủ đoạn tàn nhẫn của anh: ép em trai đến phát điên, làm cha phải nhập viện, thậm chí còn giam cầm em trai trong bệnh viện tâm thần và cấm túc cha cùng mẹ kể ở nhà cũ.

Tô Đường tái mét mặt. Hóa ra, từ đầu đến cuối không hề có chuyện anh giữ cậu làm con tin. Mọi thứ đều là trò chơi của anh. Người đưa tiền cũng không phải là bố anh.

Cậu run rẩy mở điện thoại, gọi video cho người được cài đặt là [Bố của con tin]. Khi đứng ngoài cửa thư phòng, nghe tiếng chuông từ trong phòng vang lên, cậu gần như nghẹt thở.

Cách một cánh cửa, bên trong, ánh mắt Cố Ngôn đánh lại khi nhận ra người gọi là cậu.

Mùi pheromone vị kẹo sữa nhẹ nhàng len vào phòng, khiến anh nhận ra cậu đang căng thẳng, và sự căng thẳng đó là vì anh.

Tô Đường cứng đờ, hành động trở nên chậm chạp. Cậu gõ cửa vài tiếng, sau đó đẩy ra, đối diện với người đàn ông đang nhìn mình chăm chú. Những gì trên mạng kể, ai đối đầu với anh cũng có kết cục thê thảm.

"Đường Đường." Giọng anh thấp, gần như lặc đi.

"Anh... em..." Tô Đường lắp bắp, không biết phải nói gì.

Cố Ngôn không dám tiến tới, cố thu lại khí thế mạnh mẽ của Alpha, gần như cầu xin: "Em không sợ anh đúng không? Đừng sợ anh, được không?"

Một lúc lâu sau, Tô Đường khẽ gật đầu.

"Vậy em tin anh chứ? Anh không cố ý giấu em, chỉ là..." Thích em.

Tô Đường thở phào, bước tới ôm lấy anh: "Anh nói sẽ bảo vệ em, không để ai bắt nạt em. Lời đó vẫn còn hiệu lực chứ?"

"Đương nhiên." Cố Ngôn chắc nịch.

"Anh cũng không được bắt nạt em." Giọng Tô Đường uể oải, nhưng nghe như đang làm nũng.

"Được."

Chương 10: Gọi "Bạn Trai"

DTV-EBOOK

"Anh là tổng tài, không đi làm thật sự ỏn sao?". Hai người tay trong tay trở về, Tô Đường lúc này mới nhận ra Cố Ngôn đã ở nhà với cậu hơn một tháng rồi.

"Nếu Đường Đường không yên tâm, sau này anh sẽ ở nhà với em."

"Không cần đâu, anh cứ làm việc chăm chỉ đi." Tô Đường nắm tay anh, nghiêng người tựa vào anh mà bước.

Cố Ngôn đã hiểu rõ thói quen của tiểu mỹ nhân trong lòng bàn tay, cậu không phải đang làm nũng mà chỉ là mệt quá rồi. Anh cúi người bế bổng cậu lên, bé cứng thuận thế ôm lấy cổ anh.

"Hoặc là, Đường Đường cũng có thể đến công ty với anh." Người đàn ông đề nghị.

Tô Đường im lặng, không đáp. Cậu vẫn còn chút ác cảm khó phai với đồng nghiệp và sếp trước đây. "Em buồn ngủ rồi."

Cố Ngôn mơ hồ đoán được tâm tư của cậu, cảm thấy trước đây mình xử lý vẫn còn quá nhân từ.

Tắm nước nóng xong, Tô Đường thoải mái cuộn mình trong chăn, xem Hậu Cung Chân Hoàn Truyện. Cậu rất thích nhân vật Thuần Thường Tại, mỗi lần thấy cô ăn uống, cậu cũng vui vẻ theo. Đang xem đến cảnh Thuần Thường Tại nhật điều thì bắt gặp Hoa Phi nhận hối lộ, người đàn ông phía sau lặng lẽ bước vào, ôm lấy cậu từ đằng sau.

"Làm gì mà giật mình thế?" Cố Ngôn cảm nhận được bé xinh đẹp run nhẹ trong vòng tay mình.

"Không phải em, là Thuần Thường Tại ấy. Cô ấy sắp bị diệt khẩu rồi." Tô Đường bĩu môi.

Alpha thả một chút pheromone trấn an Omega, nồng độ rất thấp, rồi vùi mặt vào sau gáy cậu, hít một hơi thật sâu. "Sau này đừng sợ, có anh ở đây."

Omega đỏ bừng mặt, khẽ đáp: "Ừm."

"Đường Đường, tại sao lại tìm kiếm thông tin về anh trên mạng?" Người đàn ông căn nhẹ vành tai cậu, giọng nói trầm thấp đầy mê hoặc. "Có chuyện gì không thể hỏi trực tiếp anh sao?"

Bé mỹ nhân thu mình trong lòng anh, không muốn trả lời.

"Đường Đường có bí mật, mà anh thì chuyện gì cũng không giấu em." Người đàn ông làm bộ tủi thân, giọng ầm ục, tiện thể hôn trộm lên tuyến thể của cậu.

Tô Đường xoay người lại, kéo mép quần anh. Bé đáng yêu luôn có chút mất tự nhiên trong những lúc như thế này, khi căng thẳng cậu thường nắm chặt thứ gì đó. Nhưng khổ nỗi, người đàn ông này khi ngủ chẳng bao giờ mặc quần áo.

Tựa vào khuỷu tay anh, cậu lí nhí: "Em muốn may vest cho anh, nên tra kích thước của anh trên mạng... không cần thận thấy được vài thứ."

Ồ, vợ định may quần áo cho anh, Cố Ngôn suýt nữa muốn công bố chuyện này cho cả thế giới biết.

"Muốn biết kích thước của anh, cần gì phiền phức thế, tự đo thử là được rồi." Người đàn ông trở nên đặc ý.

Bé cứng phản ứng rất nhanh, cắn vào xương quai xanh của anh một cái. "Lưu manh."

Cố Ngôn bị cắn mà vẫn thấy thoải mái, cầm tay cậu đặt lên eo mình: "Đường Đường, đo cho kỹ vào." Nói rồi lại đưa tay cậu lên đặt trên cơ ngực rắn chắc của mình. "Cả đây nữa, đo luôn đi."

Tô Đường phồng má, người đàn ông này đúng là quá đáng. Cậu không muốn may vest cho anh nữa, chó cưng ở nhà đáng yêu hơn nhiều.

Hai người cứ quán quýt như vậy, chẳng bao lâu đã khiến anh bị khơi lửa. Bé cưng then thùng dùng tay tự đo "....."

Ngày hôm sau, Cố Ngôn xin phép Tô Đường để đến công ty làm việc.

Bé đáng yêu do dự một lúc, cuối cùng nói sẽ đi cùng anh. Cố Ngôn lập tức vui vẻ, đứng trong phòng thay đồ vuốt tóc suốt mười phút, còn xịt thêm nước hoa.

Thư ký Hứa Thuần không dám hỏi tại sao ông chủ lại thôi làm việc ở nhà, nhưng nhìn thấy Tô Đường theo cùng liền đoán được phần nào.

Tô Đường ngồi ở ghế sau, trong khi Cố Ngôn đứng ngoài xe nghe điện thoại. Cậu liếc Hứa Thuần một cái, nghiêm túc nói:

"Sau này tôi không làm kẻ bắt cóc nữa, anh không cần phòng bị tôi mãi đâu."

Hứa Thuần thầm than oan, hẳn lúc nào dám phòng bị cậu bé xinh yêu này chứ?

Câu này mà để ông chủ nghe thấy thì kiểu gì hẳn cũng bị trừ lương. Hai người các người chơi trò đóng vai, làm ơn đừng kéo tôi vào!

Thư ký giữ thái độ bình tĩnh, gật đầu mỉm cười. Lúc này, nói nhiều dễ sai nhiều.

Tô Đường lại nói: "Tôi thích Cố Ngôn, nên quyết định không bắt cóc nữa. Không lừa anh đâu."

Hứa Thuần gật đầu lia lịa, trong lòng gào thét: Cũng xin đừng phô trương tình cảm với người độc thân, cảm ơn.

....

Khi quay lại công ty sau một tháng, các quản lý từ các phòng ban đã xếp hàng chào đón ở tầng một. Không rõ ai là người chuẩn bị trận thế này, nhưng đúng lúc lại thỏa mãn tâm trạng

muốn khoe khoang của Cố Ngôn. Anh nắm chặt tay Tô Đường, ngực ưỡn thẳng bước về phía thang máy chuyên dụng dành riêng cho tổng giám đốc, trước khi vào còn kiêu ngạo ôm lấy eo của bé xinh yêu.

Nhân viên đứng xem từ trạng thái choáng váng chuyển thẳng sang bàn tán. Các quản lý lập tức kéo lấy Hứa Thuần, không để cậu rời đi. Ông chủ mang theo một Omega đến công ty, lại còn hiên ngang lộ diện như vậy, khác gì công khai quan hệ đâu chứ.

Chẳng phải ông chủ trước nay luôn giữ khoảng cách với mấy chuyện tình cảm sao?

Các quản lý chen lấn khiến Hứa Thuần không thở nổi. Dù là một Beta không nhạy cảm với tin tức tố, nhưng bị cả đám Alpha vây kín thế này cũng khiến hắn sắp nghẹt thở.

Nhưng hắn không dám nhiều lời. Sao các người không đi hỏi trực tiếp ông chủ, mà cứ bắt nạt một nhân viên như tôi thế này?

Hay là, ông chủ, anh tự mình nói đi? Đừng chỉ lạnh lùng trong công ty, rồi lại suốt ngày quán lấy bé xinh yêu ở nhà.

Trong văn phòng, Cố Ngôn nhéo một cái vào eo Tô Đường, giọng trầm thấp hỏi: "Đường Đường, có nghe thấy người ta gọi

em là gì không?"

Tô Đường giả vờ không nghe thấy, chạy tới bên cửa sổ nhìn ra quang cảnh bên ngoài. Văn phòng của Cố Ngôn nằm ở khu trung tâm Nam Thành, tầng cao nhất của tòa nhà, có thể nhìn toàn cảnh thành phố. Bé xinh yêu tuy mang trong mình nét yếu đuối của Omega, nhưng lại không sợ độ cao cũng chẳng tỏ vẻ làm bộ.

"Đường Đường." Cố Ngôn biết rõ cậu đang cố ý làm lơ, liền bước tới phía sau, cúi xuống li3m nhẹ lên tuyến thể của cậu.

Tô Đường giật mình như một chú mèo nhỏ bị hoảng sợ. Cố Ngôn nhân cơ hội ôm trọn cậu vào lòng, khẽ thì thầm: "Họ gọi em là tổng giám đốc phu nhân, nghe thấy rồi đúng không?"

Nghe thì nghe, nhưng sao cứ phải hỏi mãi.

Tô Đường chỉ "hừ" một tiếng.

Cố Ngôn ôm lấy cậu, ngồi xuống ghế sofa, rút từ túi quần ra một chiếc hộp nhung, chậm rãi mở ra. Trong hộp là một chiếc nhẫn kim cương lớn, ánh sáng lấp lánh chiếu ra khiến tim tiểu mỹ nhân đập thành thịch. Anh bá đạo đeo nhẫn lên tay cậu, giọng dứt khoát: "Đường Đường là Omega của anh rồi."

Chiếc nhẫn này đáng giá hơn cả số tiền Tô Đường từng dự định tổng tiền, nhưng bé xinh yêu chẳng hề hay biết. Cậu giơ tay lên ngắm nghía, bữu môi nói: "Quá to, đeo không tiện."

"..." Tổng giám đốc vừa mừng rỡ muốn lấy lòng vợ, lập tức bị làm cho ghen lời. Anh ngơ ngác hỏi: "Không thích à?"

"Ừm... thích, nhưng không thể đeo thường xuyên. Em thích kiểu đơn giản hơn." Tô Đường vòng tay ôm cổ anh, nhỏ giọng: "Đồng ý với anh."

Cố Ngôn thở phào nhẹ nhõm, âm thầm ghi nhớ sở thích của vợ. Anh hôn nhẹ lên má cậu: "Anh phải đi họp đây. Trong phòng nghỉ có giường và máy tính, cần gì cứ bấm số 1, thư ký sẽ mang đến."

Tô Đường ngoan ngoãn gật đầu, hôn lên khóe môi anh một cái rồi chạy vào phòng nghỉ.

Trong cuộc họp, Cố Ngôn suốt buổi đều nở nụ cười. Nhân viên thấy hơi lạ lẫm, nhưng họ thầm mong phu nhân tổng giám đốc ngày nào cũng tới công ty.

Cố Ngôn đã hứa đưa Tô Đường đi gặp anh trai, chiều hôm ấy xử lý xong công việc, hai người lập tức rời công ty.

Dựa vào một vài manh mối, Cố Ngôn tra ra được quá khứ của hai anh em Tô Đường.

Ba Omega của họ từng là một diễn viên kịch nói nổi tiếng. Khi biểu diễn tại Bắc Thành, ông bị bố Alpha của hai anh em - Tô Sâm Thái - nhắm trúng, ép đưa về nhà và giam cầm. Ông lần lượt sinh ra Tô Mịch và Tô Đường, hoàn toàn từ bỏ giấc mơ diễn xuất.

Lúc đầu, Tô Sâm Thái chỉ hạn chế tự do của ông. Nhưng sau hai lần sinh ra Omega, ông bắt đầu bạo hành và kiểm soát tinh thần của người ba Omega. Không cam chịu trở thành công cụ sinh sản, ba của họ đã ôm đứa con Alpha chưa ra đời nhảy lầu tự vẫn.

Năm đó, Tô Đường chưa đầy bốn tuổi, vốn ở độ tuổi chưa biết gì, nhưng cảnh tượng ba mình nhảy lầu đã để lại ám ảnh sâu sắc. Cậu tự nhốt mình trong phòng, không dám ra ngoài suốt một thời gian dài, chỉ khi có anh trai Tô Mịch bên cạnh dỗ dành mới chịu ngủ. Nhưng chuyện đó cũng không khiến bố Alpha của họ động lòng thương xót, mà ngược lại còn đuổi hai anh em xuống sống dưới tầng hầm.

Mãi đến năm mười tuổi, Tô Mịch nhờ sự giúp đỡ của Thiệu Thiên Vũ mới đưa em trai bỏ trốn khỏi Bắc Thành.

Cố Ngôn ôm chặt bé xinh yêu trong lòng, xoa đầu cậu đầy thương xót. Anh biết Tô Đường không muốn nhớ lại những chuyện cũ, nên sẽ không nhắc đến chúng. Nhưng lần này trở về Bắc Thành, anh lo cậu sẽ bị khơi gợi những ký ức đau buồn.

Ngược lại, Tô Đường chỉ thấy vui vẻ vì sắp được gặp anh trai. Qua điện thoại, cậu nhận ra anh cũng rất nhớ mình. Nhưng đột nhiên, cậu túm lấy áo Cố Ngôn, làm nhàu chiếc áo sơ mi vốn phẳng phiu. Cố Ngôn chẳng những không khó chịu mà còn rất thích.

Chỉ cần Tô Đường muốn, anh sẵn sàng mua cả trăm chiếc cho cậu làm quần.

Giọng tiểu mỹ nhân ngọt ngào, mang theo ý nũng nịu: "Cố Ngôn Ngôn, lát nữa gặp anh trai, anh không được nhắc tới chuyện bắt cóc."

Cố Ngôn vuốt cằm làm ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc: "Vậy nói rằng em là Omega của anh, được không?"

Tô Đường túm ngay lấy áo anh, vươn người thì thầm vào tai: "Anh có thể đừng nói mấy câu sến súa được không? Cứ nói là... bạn trai."

Gọi là Alpha nghe cứ như đã làm gì đó xấu hổ.

"Oh~" Cố Ngôn nhếch môi, không giấu nổi nụ cười: "Vậy nghe theo bạn trai nhỏ của anh."

Bạn trai thì bạn trai, còn cố ý thêm chữ "nhỏ". Cậu nhỏ chỗ nào chứ?

Tô Đường cậy được cưng chiều, bạo gan nhéo mạnh vào đùi Cố Ngôn. Anh bị nhéo đến mức bật cười, liền kéo cậu ôm vào lòng.

Ở phía trước, Hứa Thuần ngồi lái xe, lòng thầm than mình sắp bị cặp đôi này cho ăn ngộp họng "cơm chó".

Chương 11: Người Của Anh

DTV-EBOOK

Nhà cũ nhà họ Thiệu cách nhà họ Tô không xa. Biết mối quan hệ giữa Tô Đường và Tô Mịch, vợ chồng Thiệu gia cố ý đến chỗ con trai để gặp Cố Ngôn.

Biệt thự của Thiệu Thiên Vũ tuy không sánh bằng nhà Cố Ngôn nhưng cũng nằm ở khu vực tốt nhất Bắc Thành. Khi chiếc Phantom vừa dừng trong sân, Thiệu Thiên Vũ đã dẫn theo bố mẹ mình ra đón tiếp. Bên cạnh anh còn có hai gương mặt lạ lẫm, là em trai của anh.

Tô Đường chống cằm nhìn ra cửa xe, không thấy anh trai ra ngoài đón. Cậu chưa từng mang thai, nghĩ đến chuyện anh trai phải trải qua, lòng không khỏi xót xa.

Cố Ngôn nắm tay Tô Đường bước xuống xe, sau khi chào hỏi vài câu liền được mời vào trong.

Anh hiểu tâm trạng háo hức muốn gặp anh trai của Tô Đường, liền lễ phép nói với bố mẹ Thiệu Thiên Vũ: "Chủ tịch Thiệu, phu nhân Thiệu, vợ tôi nhớ anh trai, tôi thất lễ trước, xin phép đưa em ấy lên gặp trước rồi quay lại trò chuyện với hai người sau."

Thiệu gia hai ông bà cười tươi: "Đi đi, A Mịch cũng nhớ em trai lắm, mấy hôm nay cứ nhắc mãi."

Tô Đường bị Cố Ngôn nắm tay dẫn đi, trái tim đập loạn nhịp. Vừa rồi, Alpha gọi cậu là "vợ". Với một Omega, cách gọi này không chỉ thân mật mà còn đầy sự tôn trọng, không hề coi thường giới tính của cậu.

Cố Ngôn xem cậu như người bạn đời ngang hàng với mình.

Người đàn ông vừa đẹp trai vừa tốt như thế, làm sao cậu không xiêu lòng.

Nhớ lại cách anh gọi, thật sự... quá quyến rũ.

Tô Đường chìm trong mộng mị, tay mười ngón đàn chặt vào người đàn ông bên cạnh. Vừa rẽ lên tầng hai, cậu đã thấy anh trai đứng đợi ở hành lang.

Cậu lập tức buông tay Cố Ngôn, giang rộng tay chạy về phía anh trai với vẻ phấn khích. Thiệu Thiên Vũ đứng cạnh sợ Tô Đường làm vợ mình ngã, vội đưa tay ra định đỡ, nhưng ngay lập tức nhận được ánh mắt sắc bén của cả Cố Ngôn và vợ.

Cái nhìn như muốn cảnh cáo rằng, chỉ cần hấn dám chạm vào Tô Đường, họ sẵn sàng xử lý hấn ngay tại chỗ.

Tô Đường nhìn thấy bụng anh trai hơi nhô lên, liền phanh gấp trước khi ôm chặt lấy anh, giọng nói mang theo sự yêu chiều vô hạn: "Tô Mịch Mịch, anh có phải rất rất rất nhớ em không?"

"Đúng vậy, Đường Đường của anh đẹp trai hơn rồi." Tô Mịch vừa trả lời vừa quan sát người đàn ông vừa nắm tay em trai mình. Trên tầng, anh đã nghe thấy đoạn đối thoại dưới lầu, nên đối với Cố Ngôn – người nắm quyền ở tập đoàn Cố thị – anh cũng đã có chút ấn tượng.

Tô Đường như một đứa trẻ tò mò, cậu sờ lên bụng anh trai, ánh mắt sáng rực: "Em sắp được làm chú rồi phải không?"

Tô Mịch mỉm cười, xoa đầu em trai đầy yêu thương: "Đúng vậy. Đường Đường lớn rồi, không giới thiệu bạn trai cho anh biết sao?"

Đột nhiên bị chuyển chủ đề, Tô Đường ngại ngùng nhìn về phía Alpha. Cố Ngôn bước tới bên cạnh cậu, lịch sự cúi đầu với Tô Mịch: "Chào anh, tôi là bạn trai của Tô Đường."

Thật ra, câu "vợ tôi" lúc ở dưới lầu không chỉ khiến Tô Đường rung động, mà còn khiến Tô Mịch thay đổi cách nhìn về người đàn ông này.

So với em trai, Tô Mịch cao hơn một chút. Cả hai đều rất đẹp, là những Omega xuất sắc nhất trong cộng đồng. Nhưng nếu Tô Mịch toát lên vẻ cương nghị, thì Tô Đường lại mang nét linh hoạt, sống động.

Dĩ nhiên, trong mắt Cố Ngôn, vợ anh là đẹp nhất.

Tô Mịch nở nụ cười nhẹ: "Nhờ anh chăm sóc Đường Đường, em ấy tính trẻ con, lại bị tôi chiều hư."

"Không đâu, Đường Đường rất ngoan." Cố Ngôn không tiếc lời khen ngợi, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu nhóc đang đỏ mặt bên cạnh.

Thiệu Thiên Vũ đứng bên nhìn ba người trò chuyện vui vẻ mà cảm thấy mình như người ngoài cuộc. Hắn đáng thương nhìn về phía vợ như một chú chó lớn đang mong mỗi được chú ý, nhưng vợ hắn vẫn mãi nói chuyện với em trai, không thèm liếc hắn một cái.

Cố Ngôn khéo léo rút lui: "Đường Đường, em nói chuyện với anh trai đi, anh xuống dưới trước."

Tô Đường gật đầu, nắm tay anh trai đi xem phòng dành cho em bé.

Thiệu Thiên Vũ đột nhiên lên tiếng, cố gắng tạo sự hiện diện: "Vợ ơi, đến giờ uống dưỡng chất rồi."

Tô Mịch ngoảnh lại, nụ cười lập tức biến mất: "Để lát nữa cũng được. Anh xuống tiếp khách đi."

"Nhưng... nếu em cần gì thì cứ gọi anh." Thiệu Thiên Vũ cúi đầu ủ rũ, lảo đảo theo Cố Ngôn xuống lầu.

Tô Đường nhận thấy anh rể dường như đã thay đổi, chẳng còn vẻ kiêu ngạo của một Alpha như trước, quan hệ giữa hắn và anh trai cũng có gì đó hơi kỳ lạ.

Trong phòng dành cho trẻ sơ sinh, đồ chơi cho cả bé trai lẫn bé gái đều có đủ. Căn phòng là một mảng màu hồng xanh xen lẫn, khiến Tô Đường nhìn mà lòng mềm mại như bông.

Cậu từng rất ghét việc có thêm sinh mệnh mới, lo lắng rằng chúng sẽ chịu những đau khổ như mình và anh trai đã từng. Nhưng đây là con của anh trai, cậu nhất định sẽ cùng anh bảo vệ đứa bé này.

Hơn nữa, cậu còn có Cố Ngôn. Người đàn ông ấy sẽ bảo vệ cậu, cũng sẽ bảo vệ người mà cậu yêu thương.

Cầm một chiếc lục lạc hình sư tử, Tô Đường vừa bóp nhẹ vừa lo lắng hỏi: "Anh, anh và em bé vẫn ổn chứ?"

"Ừ." Tô Mịch mỉm cười, mỗi lần thấy em trai đều không kìm được cảm giác vui vẻ. "Em bé rất khỏe mạnh."

"Còn anh? Anh có vui không?" Tô Đường thận trọng hỏi dò.

"Em đó, chuyện gì cũng viết hết lên mặt." Tô Mịch nhìn em trai đang siết chặt món đồ chơi, thấy cậu lo lắng mà không dám nói thẳng ra.

Thực ra, hôm đó sau khi trở về, Thiệu Thiên Vũ đã kể lại với Tô Mịch, nhưng giấu đi phần mình lảng nhãng. Tuy nhiên, Tô Mịch từ lâu đã nhận ra, chỉ vì con cái nên không muốn làm to chuyện. Vốn dĩ anh định đợi sau khi đứa bé ra đời mới ly hôn, nào ngờ bị Tô Đường bắt gặp.

Tô Mịch và Thiệu Thiên Vũ đã nói chuyện rõ ràng, Thiệu Thiên Vũ sợ đến mức ôm lấy anh cầu xin. Thỏa thuận ly hôn đã

được chuẩn bị từ lâu, sự việc đã đến nước này cũng chẳng cần chờ đợi thêm nữa.

Nhưng tối hôm đó, người đàn ông quỳ xuống trước anh, nói nếu anh ly hôn, hẳn sẽ không chịu đứng lên.

Alpha chưa từng làm vậy bao giờ. Thiệu Thiên Vũ nói rằng hẳn đã biết lỗi, sau này sẽ sửa đổi, ở nhà chăm sóc anh và con.

Tô Mịch không tin Alpha có thể hồi tâm chuyển ý. Ngoại tình không bao giờ chỉ có một lần, hoặc sẽ là cả trăm lần. Nhưng dù gì hai người cũng là thanh mai trúc mã, hơn nữa Thiệu Thiên Vũ đã từng giúp đỡ anh trong lúc khó khăn nhất. Anh không nói đồng ý cũng không nói từ chối. Những ngày này, ngoài thời gian làm việc, người đàn ông kia luôn ở nhà, bên cạnh anh không rời nửa bước.

"Đường Đường, những chuyện Thiên Vũ làm, anh đều biết. Giữa anh và anh ta, anh sẽ tự mình xử lý, em không cần lo lắng. Bất kể kết cục thế nào, anh cũng có thể chăm sóc tốt cho mình và con. Còn em, dạo này anh không chăm sóc được em nhiều, em có phải chịu ảm ức gì không?" Giọng của Tô Mịch ấm áp, rất dễ khiến người khác nảy sinh cảm giác dựa dẫm và muốn tâm sự.

Uất ức trong lòng Tô Đường tràn ra, cậu ôm lấy anh trai không chịu buông, đôi mắt đỏ hoe.

Cậu thực sự rất tủi thân. Nếu không gặp được Cố Ngôn, không biết giờ đây cậu sẽ ra sao. Có lẽ là đói không có cơm ăn, có lẽ là bị bắt nạt khi làm thêm, thậm chí tệ hơn là dính líu đến những chuyện không tưởng tượng nổi... chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến cậu sợ hãi.

Anh trai vỗ về, an ủi cậu: "Cậu ấy đối xử với em tốt chứ?"

Mỹ nhân nhỏ úp mặt vào hõm vai anh trai gật đầu, cảm thấy chưa đủ, lại khẳng định: "Rất tốt."

Tô Mịch vừa gặp đã thoáng thấy chiếc nhẫn trên tay cậu, bây giờ lại đến gần hơn, ngửi được cả mùi tin tức tố Alpha nhàn nhạt trên người Tô Đường. Đó là dấu hiệu của đánh dấu tạm thời, người đàn ông này hành xử rất có chừng mực.

Điều này khiến Tô Mịch yên tâm hơn khi giao em trai mình cho người kia.

"Đường Đường phải tự bảo vệ mình, Omega rất dễ bị tổn thương. Nếu chưa chắc chắn, đừng vội vàng trao đi mọi thứ." Anh nắm tay em trai, nhận ra trạng thái của cậu hiện tại còn tốt hơn cả lúc anh rời đi, rõ ràng là được Alpha kia chăm sóc rất chu đáo.

Hai anh em trò chuyện mãi không hết lời, nhưng người đang mang thai rất dễ mệt. Tô Đường ngồi bên cạnh nhìn anh trai uống thuốc, thấy anh không còn tinh thần lại càng đau lòng.

Mang thai chắc chắn vất vả lắm.

Về phần Cố Ngôn, anh hoàn toàn không có tâm trạng vòng vo với bố mẹ của Thiệu Thiên Vũ. Anh đến đây không phải để bàn chuyện làm ăn với nhà họ Thiệu, càng không phải để "tâm sự họ hàng".

Nhưng bố mẹ Thiệu lại không nghĩ vậy, họ đang cố hết sức níu kéo mối quan hệ này, sau này đối với Tô Mịch cũng muốn chăm sóc đặc biệt hơn. Chỉ có Thiệu Thiên Vũ là suốt buổi trông rất uể oải, luôn lo sợ rằng vợ sẽ không vui mà quyết định ly hôn ngay.

Nếu bé xinh đẹp nhờ Cố Ngôn giúp đỡ, Tô Mịch muốn rời khỏi hẳn chắc chắn không thể ngăn được. Thiệu Thiên Vũ biết mình sẽ chẳng thể tìm được người vợ nào tốt hơn thế này.

Cố Ngôn lên lầu đón bé cưng, hứa với cậu rằng mỗi tháng đều sẽ đưa cậu về thăm anh trai. Tô Đường quyến luyến nói lời tạm biệt với Tô Mịch.

Trên đường về, không biết vì nhớ nhung anh trai hay vì lý do gì, Tô Đường cứ ủ rũ, tinh thần không phấn chấn. Hứa Thuần ngồi phía trước cũng tò mò, tại sao hàng ghế sau lại yên tĩnh như vậy.

Cố Ngôn nắm tay cậu, lúc đầu không quá rầy, nhưng về sau cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn tay nhỏ trong lòng bàn tay anh ngày càng nóng ran. Anh lập tức bảo trợ lý tăng tốc, đồng thời kéo rèm chắn giữa ghế trước và ghế sau.

Bé yêu rơi vào kỳ động d*ch bị động, có lẽ là do tin tức tố của Tô Mịch không ổn định trong thời kỳ mang thai, mà Tô Đường lại đã quen thuộc với tin tức tố của anh trai nên không nhận ra điều bất thường. Cổ họng Tô Đường khô rát, lông mày nhíu chặt.

Tình trạng này còn khó chịu hơn nhiều so với kỳ động d*ch chủ động hàng tháng của Omega. Cảm xúc bất ổn của Tô Mịch là nguyên nhân khiến tin tức tố của anh dao động như vậy. Lẽ ra Cố Ngôn nên sớm nghĩ đến khả năng này.

Alpha tự trách bản thân, nắm chặt tay, các đường gân trên cánh tay nổi rõ.

Cơ thể Tô Đường dâng lên những cơn sóng nhiệt dữ dội. Cố Ngôn lập tức thả tin tức tố của mình để an ủi cậu, nhưng với Tô Đường điều đó chẳng khác nào uống rượu độc giải khát. Khi phát hiện chiếc quần màu xám nhạt đã bị thấm ướt một mảng, mỹ nhân nhỏ hoảng hốt đến phát khóc.

Người đàn ông ôm chặt lấy cậu, quát lớn: "Chạy nhanh lên!"

Tô Đường vừa khát khao nhiều tin tức tố hơn, vừa xấu hổ vì sợ làm bẩn ghế da thật, dằn vể tử thân khiến trái tim người đàn ông như tan vỡ. Cố Ngôn cuối cùng không thể kìm nén lý trí, ép cậu xuống ghế, đôi môi hai người chạm nhau. Khoảnh khắc ấy, mỹ nhân nhỏ chủ động hé miệng.

Chương 12: Bắt Cóc Anh Thì Chịu Trách Nhiệm Với Anh (End)

DTV-EBOOK

Trái tim Hứa Thuần như bị treo lơ lửng lên đến cuống họng. Trong tình huống đặc biệt này, hắn chẳng còn tâm trí mà lo đến việc bị trừ điểm vì vi phạm giao thông, một chân đạp mạnh xuống chân ga. Mồ hôi túa ra từ trán, chảy dọc theo gò má, rồi tụ lại nơi cằm trước khi nhỏ xuống.

Chiếc Phantom phanh gấp trước biệt thự, tiếng lốp xe rít lên chói tai. Cố Ngôn mất kiểm soát, gằn giọng: "Xuống xe!"

Hứa Thuần vội vàng làm theo, chạy thẳng vào biệt thự, nhanh chóng báo với chú Đoàn chuẩn bị trước.

Thân nhiệt của Tô Đường nóng rực, ý thức đã trở nên mơ hồ. Cố Ngôn dùng áo vest bọc lấy cậu, sải chân dài bước xuống xe, bế cậu nhanh chóng lên phòng. Khi đi ngang qua chú Đoàn, anh ra lệnh: "Không để bất kỳ ai bước chân lên tầng ba. Gọi Thẩm Vũ Thành đến, bảo cậu ta mấy ngày tới ở đây luôn."

Trong phòng ngủ, Tô Đường được đặt xuống chiếc giường mềm mại. Đôi mắt cậu đã khóc đến sưng đỏ. Alpha ngồi xổm bên giường, cố gắng điều chỉnh hơi thở rối loạn, nhưng đáy mắt anh đã đỏ ngầu, ánh lên vẻ điên cuồng.

Dầu con thú hoang trong lòng đang gào thét dữ dội, anh vẫn cố hết sức kiềm chế.

Cố Ngôn dịu dàng vuốt v3 vàng trán ướt đầm mồ hôi của cậu. Dù biết rằng "liều thuốc giải" tốt nhất lúc này chính là anh, nhưng anh vẫn muốn tôn trọng ý kiến của Tô Đường. Cuộc đời anh chưa từng sợ mất điều gì, những thủ đoạn điên cuồng nhất anh đều từng dùng qua. Nhưng Tô Đường không giống vậy. Cậu là báu vật anh sợ nhất là sẽ đánh mất.

Thế nhưng, cơ thể anh lại khao khát điên cuồng muốn chiếm đoạt cậu, muốn đánh dấu cậu như thú thuộc về riêng mình. Ánh mắt anh trượt xuống cổ áo lộn xộn của Tô Đường, yết hầu khẽ nhấp nhô, giọng khàn đặc: "Đường Đường..."

Anh vuốt v3 mái tóc cậu, dịu dàng trấn an. Mùi hương sữa ngọt ngào của cậu khiến anh đau đớn như bị xé nát. Mùi hương đó anh từng nếm qua, nhưng bây giờ nó bùng nổ mãnh liệt như dòng nước lũ, quyến rũ đến cùng cực. Lý trí anh rõ ràng: nếu cậu không tự nguyện, thì anh chính là kẻ cầm thú thừa cơ hội xâm phạm, và có lẽ sẽ vĩnh viễn không bao giờ giành lại được trái tim cậu nữa.

Khoảnh khắc này, anh không dám đánh cược.

Omega đang phải chịu đau đớn khi đối diện với Alpha đã đánh dấu mình trước đó. Tô Đường yếu ớt dùng ngón tay nhỏ

nhấn kéo lấy ống tay áo của anh, giọng nói nghẹn ngào, uất ức:
"Cố Ngôn Ngôn, sao anh không ôm em..."

Lý trí của Alpha trong nháy mắt tan vỡ.

Tô Đường trải qua lần đầu tiên đến mức ngất lịm, dù Cố Ngôn đã hết sức dịu dàng kiềm chế. Nhưng với năng lực của một Alpha đỉnh cấp, điều đó vẫn vượt ngoài sức chịu đựng của Omega.

Đến ba giờ sáng, Thẩm Vũ Thành bị gọi đến, mặt mày nhăn nhó như muốn chửi thề: "Cậu là đồ súc sinh à? Làm đến giờ này!"

Cố Ngôn lạnh lùng nói gọn: "Bớt nói nhảm, hai căn biệt thự ở Lam Vực."

Thẩm Vũ Thành lập tức tỉnh táo, tinh thần phấn chấn. Lam Vực là khu biệt thự không phải cứ có tiền là mua được, hắn đã nhờ quan hệ rất lâu nhưng vẫn chưa xong. Giờ nghe vậy, hắn cười tit mắt: "Được thôi! Nhưng tôi phải kiểm tra trước, cậu thu lại pheromone của mình đi. Tôi là bác sĩ."

Dù hiểu lý lẽ, nhưng sự chiếm hữu của Cố Ngôn mạnh đến mức đáng sợ. Khi thấy Thẩm Vũ Thành chạm vào Tô Đường, anh chỉ muốn móc mắt hắn ra. Là một Alpha, Thẩm Vũ Thành dễ dàng cảm nhận được khí thế áp bức này. Alpha với Alpha vốn đã bài xích nhau, nên hắn đành nhanh chóng đắp kín chăn cho Tô Đường.

Thẩm Vũ Thành lùi lại hai bước, khó nhọc thở: "Không phải tôi nói cậu, nhưng nếu thế này, sau này Tô Đường bệnh cậu định không cho cậu ấy gặp bác sĩ luôn à? Tôi có đạo đức nghề nghiệp, được chưa?"

Cố Ngôn nhíu mày, giọng lạnh lùng: "Vào trọng điểm."

Thẩm Vũ Thành rùng mình, không dám đùa nữa: "Không có vết thương nào, nhưng cần bôi thuốc. Tình trạng của cậu ấy mà dùng thuốc uống sẽ rất khó chịu, cậu phải luôn ở bên hỗ trợ vài ngày. Sau khi cơn sốt qua đi, nhiệt độ sẽ giảm, nhớ bổ sung dinh dưỡng và nước cho Omega." Dừng lại một chút, hắn không nhịn được trêu chọc: "Đến giờ mà vẫn chưa đánh dấu hoàn toàn? Cậu đúng là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác."

Cố Ngôn lạnh nhạt hỏi: "Xong chưa?"

Thẩm Vũ Thành tự biết mình không còn giá trị, đành cười khan: "Xong rồi, tôi đi đây."

"Để thuốc lại."

"Khốn kiếp!" Thẩm Vũ Thành đặt thuốc trên đầu giường, tức giận quay đi, để lại một cái đầu ngẩng cao đầy kiêu ngạo.

Nhưng Cố Ngôn thậm chí chẳng buồn nhìn.

Anh dùng khăn ẩm lau sạch người Tô Đường, rồi bôi thuốc cho cậu. Hương thơm của cậu đã ngấm vào từng góc cạnh trên cơ thể, khiến vẻ mặt anh cuối cùng cũng giãn ra. Anh cúi xuống, hôn nhẹ lên trán cậu.

Tô Đường tỉnh lại trong thoáng chốc, vừa nhìn thấy Alpha, ánh mắt đã lấp lánh vui mừng. Dù xấu hổ, nhưng cậu là người thẳng thắn, thích thì không che giấu, muốn thì sẽ nói ra. Cậu ôm lấy cổ Cố Ngôn, hôn anh một cái: "Ôm em~"

Ngày trước, khi Cố Ngôn muốn ôm, cậu còn kêu nóng, giờ thì hoàn toàn ngược lại. Omega đã được đánh dấu luôn quần lấy Alpha của mình, không muốn rời xa.

Cố Ngôn ôm cậu vào lòng, mở nắp chai dinh dưỡng, cho cậu uống. Sau đó, anh cúi đầu, cắn nhẹ vào tai cậu, trầm giọng hỏi: "Có đau không?"

Tô Đường nghiêm túc suy nghĩ. Cậu cảm thấy đau không phải nhiều, mà là sự khó chịu âm ỉ, cảm giác trống rỗng sau khi cơ thể bị đẩy đến cực hạn.

Ánh mắt mơ màng của cậu khiến trái tim Cố Ngôn rung động: "Không đau lắm, chỉ là lúc ban đầu..." Cậu không nói tiếp được, xấu hổ đến mức chôn mặt vào lồng ngực anh.

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: "Muốn thì nói ra, đừng nhịn."

Cậu cắn nhẹ lên xương quai xanh của anh, thì thầm: "Biết rồi, đừng nói nữa."

Hoàn toàn đánh dấu xảy ra vào ngày thứ ba sau khi Tô Đường bị động rơi vào kỳ phát||tình. Lần này, Cố Ngôn còn căng thẳng hơn cả cậu. Thời gian tạo kết kéo dài quá lâu khiến bé con không chịu nổi, nghẹn ngào r3n rỉ, yếu ớt van xin anh nhanh một chút.

Răng nanh sắc bén xuyên qua lớp da mềm mại nơi gáy, tuyến pheromone ào ạt tràn vào, bá đạo đánh dấu khắp mọi góc

ngách trong cơ thể bé con, in hằn dấu ấn của Alpha.

Tô Đường ngủ li bì suốt một ngày một đêm mới tỉnh. Trong khoảng thời gian đó, Cố Ngôn luôn thấp thỏm không yên, tự hỏi liệu mình có hơi quá mức hay không. Anh thậm chí cứ mỗi giờ lại gọi Thẩm Vũ Thành lên kiểm tra tình trạng.

Thẩm Vũ Thành không chịu nổi nữa, tức tối nói: "Cậu có thể bớt lo đi được không? Hũ mật cứng nhà cậu đúng là hơi yếu ớt thật, nhưng cơ thể khỏe lắm, đặc biệt hợp với loại thú như cậu. Người ta chỉ là đang ngủ thôi, ngủ rất ngon ấy. Cậu rảnh thì làm việc của mình đi, tỉnh rồi thì hẵng mà ở cạnh."

"Cậu có biết chữa bệnh không vậy?" Cố Ngôn khoanh tay, ánh mắt sắc bén nhìn hấn.

"Mẹ nó... Đúng là quá đáng rồi đấy! Đụng tới chuyên môn tôi không nhin được đâu. Cậu cứ ra ngoài hỏi thăm đi, xem Nam Thành này có ai giỏi hơn tôi không? Thậm chí, nếu xét cả nước, tôi cũng thuộc hàng số một số hai đấy. Bệnh này tôi không chữa nữa!"

Nói thì nói vậy, nhưng Thẩm Vũ Thành vẫn không bỏ về vì tức giận. Nguyên nhân thật sự là Tô Đường chẳng có gì nghiêm trọng. Dù sao... nghĩ đến khả năng đó, hấn đành nén lại, chưa vội nói.

Cố Ngôn tuy lời lẽ cay nghiệt nhưng trong lòng vẫn tin tưởng Thẩm Vũ Thành. Anh ngồi tựa vào đầu giường, xử lý công việc qua máy tính, còn bé con thì vô thức rúc vào lòng anh, vòng tay ôm lấy eo, ngủ say như mèo con.

Đến khi Tô Đường tỉnh, cậu quay lưng về phía anh, không chịu đối mặt. Bé con xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất trốn. Khi anh ở trong cơ thể mình, cậu thậm chí có thể nhìn thấy dấu hiệu ấy nổi lên từ phần bụng... Quá dọa người rồi! Cậu nhỏ quý sinh mạng mình hơn bất cứ thứ gì.

"Đường Đường." Cố Ngôn nhéo nhéo vành tai mềm mại của cậu, hỏi: "Thấy khá hơn chưa?"

"Ừm." Tô Đường đáp lại bằng giọng nhỏ xiu, vẻ mặt rầu rĩ.

Cố Ngôn đặt máy tính sang một bên, xoay người bé con lại để hai người đối mặt. Ánh mắt anh đong đầy sự nghiêm túc: "Đường Đường, chúng ta kết hôn được không?"

"..." Tô Đường ngây người, đầu óc như hóa thành một mớ trống rỗng. Gương mặt ngơ ngác pha chút hoảng hốt của cậu làm anh chỉ muốn ôm thật chặt vào lòng.

"Tô Đường Đường, em trối anh lại mà không định chịu trách nhiệm sao?" Cố Ngôn nâng cằm cậu lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt v3 làn da mịn màng.

Tô Đường chu môi. Cậu nào có nói là không chịu trách nhiệm đâu.

Người đàn ông ôm lấy cậu đầy trân trọng: "Chúng ta kết hôn, được không?"

Trong lòng Tô Đường lúc này như có hàng trăm con nai nhỏ đang nhảy nhót, tâm tư xáo động mãnh liệt, nhưng cậu vẫn cố giữ vẻ điềm nhiên: "Tên bắt cóc sao có thể kết hôn với con tin được chứ?"

Cố Ngôn nhếch môi, phối hợp: "Vậy em trối anh lại để làm gì?"

Tô Đường suy nghĩ một lát, nhớ đến tình cảnh tuyệt vọng lúc đó: "Muốn tiền. Như thế em sẽ có nơi ở, có cơm ăn, không cần làm việc mà cũng chẳng bị bắt nạt."

"Còn bây giờ thì sao?"

Hiện tại, dường như mọi thứ đều đã được thực hiện, thậm chí còn vượt xa mong đợi ban đầu.

Buổi chiều ấm áp, làn gió nhẹ lay động rèm cửa trắng muốt, ánh nắng nhuộm vàng người đàn ông, khiến anh toát lên vẻ dịu dàng và quyến rũ đến khó cưỡng.

"Ngoài những thứ đó, tặng thêm cho em một người chồng nữa." Cố Ngôn thì thầm, đầu lưỡi lướt nhẹ qua vành tai mẫn cảm của bé con, khiến ý chí vốn đã mong manh của cậu gần như tan chảy. Tô Đường khẽ rên một tiếng, yếu ớt đáp: "Được thôi, vậy anh thanh toán nốt khoản cuối đi."

Người đàn ông sưng lại trong giây lát rồi bật cười sảng khoái: "Lãnh giấy kết hôn xong, anh sẽ thanh toán nốt."

Tô Đường "hừ" hai tiếng: "Lúc trước anh rõ ràng cố ý, nhiều tiền như vậy mà còn gạt em."

Cố Ngôn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cậu, đeo vào ngón áp út một chiếc nhẫn bạch kim với họa tiết vân xoắn tinh tế. Đây là chiếc nhẫn anh đặt riêng theo sở thích của bé con. Trên tay anh cũng đeo một chiếc giống hệt. Alpha bao trọn lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn hơn mình, ánh mắt sâu thẳm và tràn đầy yêu thương: "Đúng, anh cố ý. Anh sợ em cầm tiền bỏ đi rồi bị cảnh sát bắt, cũng sợ em không ở bên anh mà lại bị người khác bắt nạt. Bây giờ, mọi thứ của anh đều là của em."

Cố Ngôn thở ra một hơi thật dài, cúi xuống hôn nhẹ lên ngón tay đeo nhẫn của Tô Đường, khẽ nói: "Em là của anh."

~The End

Chương 13: Ngoại Truyện 1: Em Nhớ Anh Rồi

DTV-EBOOK

Mọi hành động, cử chỉ của Cố Ngôn đều bị người khác theo dõi sát sao. Khi anh đưa Tô Đường đến Bắc Thành, tin tức ngay lập tức truyền đến tai Tô Sâm Thái. Điều khiến ông ta bất ngờ nhất là đứa trẻ nhút nhát, bị ông khinh thường năm xưa lại có "giá trị" lớn đến thế.

Alpha vốn là nhóm người đặt quyền lực lên hàng đầu. So với Cố Ngôn, nhà họ Thiệu chẳng là gì. Tô Sâm Thái tìm cách thông qua Tô Mịch để gặp Tô Đường, nhưng đến cả Tô Mịch ông còn không gặp được.

Nhờ mối quan hệ với Cố Ngôn, nhà họ Thiệu nhanh chóng nhìn rõ cục diện. Hai ông bà nhà họ Thiệu thậm chí bảo với Tô Mịch rằng, nếu phải coi anh như tổ tông mà cung phụng cũng không phải là quá đáng. Nhưng Tô Mịch không muốn gặp họ. Dù nhà họ Thiệu không bằng nhà họ Tô, họ vẫn nắm chắc một điều: cuối cùng họ sẽ chẳng thiệt thòi gì. Với tình cảm giữa Tô Mịch và Tô Đường, Cố Ngôn chắc chắn sẽ không để họ lâm vào cảnh khó xử.

Cố Ngôn từ lâu đã đề phòng Tô Sâm Thái. Ông ta muốn liên lạc với Tô Đường, nhưng điều đó là không thể. Cố Ngôn không muốn người mà anh yêu quý bị người đàn ông đó làm tổn thương. Bé xinh yêu mỗi ngày đều vui vẻ ở nhà học thiết kế. Alpha còn mời hẳn giáo viên chuyên nghiệp đến dạy kèm.

Tô Sâm Thái chỉ yên lặng được một thời gian. Khi biết Cố Ngôn tổ chức một đám cưới linh đình cho Tô Đường, ông ta không thể ngồi yên nữa. Ông ta tin rằng bản chất của thương nhân là tìm kiếm lợi nhuận, nên hợp tác với Cố Ngôn chắc chắn sẽ là đôi bên cùng có lợi.

Ông ta trực tiếp xuất hiện ở công ty Cố thị. Lễ tân lấy lý do không có lịch hẹn để từ chối, nhưng khi ông tiết lộ thân phận và nhắc đến "phu nhân" lễ tân báo lại với Hứa Thuần rồi mới đưa ông vào phòng khách đợi.

Nghe tin Tô Sâm Thái đến, Cố Ngôn chỉ khẽ cười nhạt, bảo trợ lý: "Muốn đợi thì cứ để ông ta đợi."

Hứa Thuần vừa ra ngoài đã nghe tiếng chuông điện thoại của phu nhân vang lên. Vậy mà vị tổng tài lạnh lùng của họ lại ngay lập tức nở nụ cười dịu dàng.

Điện thoại vừa bắt máy, giọng Omega đã ghen ngào, tủi thân: "Cố Ngôn Ngôn, em nhớ anh..."

Sắc mặt Cố Ngôn lập tức thay đổi, trái tim run lên bần bật: "Sao em lại khóc?"

Chỉ cần một câu hỏi, Tô Đường càng uất ức hơn, òa khóc thành tiếng. Cậu kể rằng chiều nay đã ăn món bánh kem và kem yêu thích, vì hiếm khi có cảm giác thèm ăn nên còn ăn thêm hai đĩa trái cây. Thế nhưng, cậu vừa mới nôn sạch, đến mức dạ dày vẫn còn đau âm ỉ.

Đây không phải lần đầu, nhưng chưa bao giờ phản ứng lại dữ dội đến thế. Cậu sợ đến mức quỳ bệt xuống thảm, chú Đoạn dỗ mãi không được, phải gọi cho Cố Ngôn và canh bên cạnh không rời.

Chú Đoạn đã thay đổi cách nhìn về bé mỹ nhân từ lâu. Ông biết cậu không giống những người trước kia muốn hãm hại thiếu gia, nên cũng muốn đối xử tốt với cậu. Nhưng do tính cách cứng nhắc, ông không giỏi nói những lời hoa mỹ. Quan hệ giữa hai người có phần gượng gạo, không giống trẻ nhỏ có thể nắm tay làm hòa ngay được.

"Cố Ngôn Ngôn, em nôn hết mọi thứ rồi, khó chịu lắm... Em... Em có phải mắc bệnh nan y không? Anh mau về đi, được không? Em sợ lắm, anh nhanh lên..." Giọng bé mỹ nhân nghẹn ngào, từng chữ như bóp nghẹt trái tim anh.

Dù có chuyện gì xảy ra, trong lòng Cố Ngôn, vợ luôn là ưu tiên số một. Nghe tiếng khóc của Tô Đường, trái tim anh như bị ai bóp nghẹt. Anh lập tức cầm chìa khóa xe lao ra cửa. Lướt qua phòng tiếp khách đang mở cửa, anh chẳng buồn liếc nhìn mà đi thẳng.

Ngay sau đó, bảo vệ được lệnh tiễn Tô Sâm Thái ra ngoài, thái độ không cần giải thích thêm.

Trên đường, anh vội vã đến bệnh viện đón Thẩm Vũ Thành vừa hoàn thành ca phẫu thuật. Trong lúc dừng đèn đỏ, ngón tay hắn liên tục gõ lên vô lăng, không gian trong xe ngột ngạt đến mức nghẹt thở.

"Bình tĩnh lại đi." Thẩm Vũ Thành vừa trải qua năm tiếng đứng trên bàn mổ, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi.

"Bình tĩnh kiểu gì? Đường Đường thế nào rồi vẫn chưa biết!" Cố Ngôn hối hận vì không ở bên Omega của mình từng bước, từng giây.

"Có thể là... mang thai." Thẩm Vũ Thành nhàn nhạt đáp, chẳng khác nào một gã lang băm.

Mang thai?

Trong khoảnh khắc, não bộ Alpha trống rỗng. Hai từ ấy như vượt ngoài khả năng hiểu biết của anh. Mãi lâu sau, anh mới hỏi lại: "Sao cậu biết?"

"Đoán thôi." Thẩm Vũ Thành xoa thái dương, giọng điệu như không hề để tâm.

Két!

Cố Ngôn phanh gấp, khiến Thẩm Vũ Thành đập đầu vào kính chắn gió, đau đến mức nghiêng rằng: "Cái đệt, cậu muốn giết người à?!"

Đôi mắt Alpha lạnh lùng, đáng sợ: "Đừng đùa với Đường Đường."

Pheromone của Cố Ngôn khiến Thẩm Vũ Thành như bị đẩy đến cửa tử. Hắn vội mở cửa xe hít thở: "Lái xe đi, tôi không đùa đâu. Hôm bị đánh dấu triệt để, tôi đã đoán được. Nhưng vì không chắc chắn nên chưa nói."

Cố Ngôn vẫn lái xe với tốc độ nhanh nhất có thể. Khi đến nơi, kết quả kiểm tra ban đầu cho thấy Tô Đường đúng là đã mang thai. Tuy nhiên, để có kết luận chính xác hơn, cậu cần bình tĩnh lại và đến bệnh viện kiểm tra thêm.

Trước tin này, Cố Ngôn bỗng nhiên trở nên lúng túng, không biết phải làm sao để chăm sóc cả vợ lẫn con. Anh vô thức dùng

ngón tay gãi sau tai – một thói quen mà anh đã sửa từ lâu, chỉ xuất hiện khi anh cực kỳ căng thẳng. Nhưng lần này, anh không thể kìm nén được nữa.

"Đừng căng thẳng quá bạn hiền, hiện tượng ồm nghén là bình thường thôi. Qua giai đoạn đầu này mọi thứ sẽ ổn. Chăm sóc tốt cho Omega của mình là được." Thẩm Vũ Thành nhắc nhở, đồng thời giúp Cố Ngôn đặt lịch hẹn kiểm tra vào ngày mai trước khi rời đi.

Trong vòng tay của Cố Ngôn, Tô Đường vẫn ngỡ ngác, bàn tay nhỏ bé đặt lên bụng mình. Nơi đó còn phẳng lì, chẳng hề có gì khác biệt. Một lúc sau, cậu cầm lấy tay Cố Ngôn, đặt lên bụng mình.

Lòng bàn tay thô ráp của Alpha chạm vào bụng cậu, ngực anh phập phồng, tựa hồ lo lắng đến mức sợ làm đau cậu và em bé.

Giọng bé đáng yêu ngọt ngào, mang theo chút ngây thơ: "Cố Ngôn Ngôn, chúng ta có em bé rồi."

"Ừ, cục cưng của anh sắp sinh một cục cưng khác." Cố Ngôn cúi đầu vui mặt vào cổ Omega, hít thở mùi hương pheromone dịu dàng của cậu, cảm giác căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng dịu xuống.

Buổi chiều gió nhẹ lùa vào qua khung cửa sổ, rèm lay động theo từng nhịp, không gian chìm trong tĩnh lặng.

Rất lâu sau, một giọt nước ấm rơi xuống hõm vai Tô Đường.

Alpha của cậu... đã khóc.

Tô Đường ngẩng đầu lên, hôn lên ngón tay đeo nhẫn cưới của Cố Ngôn, khẽ thì thầm: "Cố Ngôn Ngôn, anh phải mạnh mẽ lên. Anh sắp làm bố rồi, nếu để em bé biết anh khóc nhè, có xấu hổ không chứ~"

Cố Ngôn mỉm cười dịu dàng, siết chặt cậu vào lòng: "Cưng à, anh yêu em."

Chương 14: Ngoại Truyện 2: Tô Mịch (Hoàn Toàn Văn)

DTV-EBOOK

"Vợ à, em có khát không? Uống một chút nước trái cây nhé." Đạo gần đây, Thiệu Thiên Vũ cứ như một chú chó lớn bám người, không rời Tô Mịch nửa bước suốt 24 giờ.

"Không muốn uống." Tô Mịch đang lật đọc quyển sách nuôi dạy con, bị hắt làm ồn đến mức đau đầu.

Quyển sách này là em trai Tô Đường mua cho anh. Hiện tại, Tô Đường đã mang thai gần bảy tháng, thèm ăn hơn hẳn trước đây, ăn đến mức thân hình mũm mĩm như một viên xôi nếp lớn. Vì không tiện đi lại nên không thể đến thăm Tô Mịch thường xuyên, chỉ có thể liên tục gửi đồ dùng cho em bé qua bưu điện.

"Vợ à, vậy em muốn ăn trái cây không? Hôm nay anh vừa đặt cherry hàng không, tươi lắm, anh vừa rửa xong, em thử một chút đi. Ăn cái này tốt cho người mang thai lắm đó." Thiệu Thiên Vũ vừa nói vừa cúi xuống xoa bóp chân cho Tô Mịch.

"..."

"Vợ ơi, để ý đến anh một chút được không?" Đôi mắt chó con của Alpha ánh lên vẻ ấm ức, đáng thương vô cùng.

Nói không đau lòng là nói dối.

Giọng Tô Mịch lười nhác, vừa định trở mình thì Thiệu Thiên Vũ đã nhanh nhẹn đỡ lấy anh. Tô Mịch khẽ thở dài: "Sao anh cứ ở nhà mãi thế, không đi làm à?"

Thiệu Thiên Vũ vòng tay ôm anh từ phía sau, dịu dàng nói: "Em sắp sinh rồi, làm sao anh có tâm trí đi làm được? Nhưng yên tâm, anh sẽ không để em và con thiếu tiền đâu."

"Ai cần anh kiếm tiền chứ." Dù ngoài miệng nói vậy nhưng cảm giác được Alpha quán quýt và bao bọc bởi pheromone đặc trưng khiến Tô Mịch vừa thoải mái vừa vui vẻ từ tận đáy lòng.

Từ ngày biết sai và nhận lỗi, Thiệu Thiên Vũ thực sự không còn ra ngoài làm bậy nữa. Hắn về nhà đúng giờ mỗi ngày, ăn ba bữa cùng Tô Mịch, còn nhớ rõ ràng lịch khám thai.

Alpha cẩn thận đưa một quả cherry đến miệng anh. Tô Mịch ngập ngừng một lúc rồi ăn.

Thiệu Thiên Vũ vui mừng: "Vợ à, nếu em thích thì ăn thêm vài quả nhé. Để anh vào bếp nấu cơm cho em."

Thiệu Thiên Vũ không chỉ dừng việc ăn chơi bên ngoài mà còn học cách nấu ăn. Đồ ăn hẳn làm mùi vị không tệ, mọi thứ cần chuẩn bị cho việc sinh nở cũng được sắp xếp đâu vào đấy, gần như không để Tô Mịch phải bận tâm bất cứ điều gì.

Không lâu sau, mùi thơm từ trong bếp lan tỏa khắp nhà.

Đột nhiên, bụng Tô Mịch bắt đầu co thắt không đều, đau nhói đến mức trán anh rịn đầy mồ hôi. Anh yếu ớt gọi: "Thiên Vũ, Thiên Vũ, Thiên..."

Thiệu Thiên Vũ lập tức bỏ chiếc vá xuống, chạy tới hoảng hốt hỏi: "Vợ ơi, em khó chịu ở đâu?"

Tô Mịch cắn chặt môi: "Em... em hình như sắp sinh rồi."

Thiệu Thiên Vũ đưa tay nắm lấy tay anh. Từ khi quen biết nhau đến giờ, chưa bao giờ Tô Mịch cảm thấy Thiệu Thiên Vũ lại đáng tin cậy như lúc này. "Đừng sợ, có anh ở đây."

Trước đó, Thiệu Thiên Vũ đã sắp xếp sẵn mọi thứ tại một bệnh viện tư nhân, đảm bảo VIP được sử dụng cổng đặc biệt 24/7.

Từ nhà đến bệnh viện chỉ mất chưa đầy mười phút, nhưng Tô Mịch phải ở trong phòng sinh suốt bốn giờ đồng hồ. Thiệu Thiên Vũ thì vào trong phòng, nhưng không những không giúp được gì mà còn rối tinh lên, thậm chí hét còn to hơn cả vợ.

"Các người có làm được không? Vợ tôi bảo đau mà các người không nghe thấy à?"

"Bác sĩ, không có loại thuốc nào giảm bớt đau cho vợ tôi sao?"

"Đừng có bóp mạnh chân vợ tôi như thế!"

Tô Mịch đau đến tái nhợt cả môi nhưng vẫn phải cố lấy sức mắng: "Câm miệng!"

Khi Tô Đường và Cố Ngôn đến bệnh viện, bố mẹ nhà họ Thiệu cũng đang chờ ngoài cửa. Đến khi y tá bế ra một bé gái trắng trẻo, khóc vang trời, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bé mới chào đời đã rất xinh xắn, là một Omega mạnh mẽ.

"Bác sĩ, anh tôi thế nào rồi?" Tô Đường lo lắng hỏi.

"Người mang thai ổn, vừa sinh xong nên hơi yếu."

Khi Tô Mịch được đẩy ra, anh không còn sức để nhìn mọi người. Tô Đường nắm lấy tay anh, còn Thiệu Thiên Vũ thì không thềm để ý đến con, cứ ở bên cạnh Tô Mịch, liên tục thả pheromone để an ủi.

Tô Đường ngấm nhìn cháu gái một lát, thấy anh trai vẫn chưa tỉnh, Cố Ngôn liền đưa cậu đến khách sạn gần đó nghỉ ngơi. Trước khi ngủ xoa nhẹ bụng bầu, thủ thủ: "Vợ à, vất vả cho em rồi."

Tô Mịch tỉnh lại vào lúc ba giờ sáng. Trong phòng bệnh chỉ còn anh và Thiệu Thiên Vũ. Alpha ngồi trên ghế, nắm chặt tay anh, trông hơi nhếch nhác.

Vừa thấy anh động dậy, Thiệu Thiên Vũ liền tỉnh dậy.

"Vợ ơi, em có đau không?" Thiệu Thiên Vũ cầm tấm bông nhúng nước, cẩn thận làm ấm môi anh.

Tô Mịch nhìn hần: "Là con gái, lại là Omega, chắc anh thất vọng lắm nhỉ..."

"Vợ à, em nói gì thế? Đó là con của chúng ta, anh còn thích không kịp. Sau này chúng ta không cần sinh thêm nữa, em làm anh sợ muốn chết rồi. Anh đúng là cầm thú, để em phải chịu khổ như vậy. Từ giờ anh sẽ chăm sóc thật tốt cho hai mẹ con. Em tha thứ cho anh được không?" Thiệu Thiên Vũ nhìn anh đầy cầu khẩn.

"Con đâu rồi?"

"Ở phòng bên, mẹ đang trông. Để anh đi bế con qua đây."

Tô Mịch gật đầu.

Lần đầu làm bố, Thiệu Thiên Vũ bế đứa bé mềm mại trên tay mà lóng ngóng không biết làm sao. Cô bé khóc oà lên không ngừng, hần không ngừng lẩm bẩm: "Con ơi, nể mặt bố chút đi, con ngoan một chút thì ba mới không ghét bỏ chúng ta."

Nói xong, cô bé càng khóc to hơn.

Tô Mịch liếc hắt một cái, đón lấy con vào lòng. Cô bé ngửi thấy pheromone của ba Omega, lập tức nhoẻn miệng cười rồi nhắm mắt ngủ ngoan.

Thiệu Thiên Vũ thấy vậy liền chán nản.

Tô Mịch khẽ chạm vào bàn tay nhỏ của con. Khi bị nắm lấy, suýt chút nữa anh đã rơi nước mắt. Anh liếc nhìn Alpha đang đứng đó như chịu phạt, rồi khẽ nói: "Lên giường ngủ đi."

Một lúc sau, Thiệu Thiên Vũ mới hoàn hồn.

Hắn chờ câu nói này đã lâu lắm rồi. Kể từ khi Tô Mịch đề nghị ly hôn, dù vì đứa bé mà cho phép hắn ở bên thả pheromone, nhưng chưa từng cho hắn ngủ chung.

Giờ đây, được ôm vợ và con gái ngủ cùng, hắn trực tiếp bật khóc.

Thiệu Thiên Vũ tựa đầu vào sau gáy Tô Mịch, nghẹn ngào nói: "Vợ ơi, anh yêu em."